

Дзеркальце, моє дзеркальце

Автор:

Кара Колман

Дзеркальце, моє дзеркальце

Кара Делевінь

Ровен Колман

Редлі, Лео, Наомі та Роуз – підлітки-аутсайтери. І кожному здається, що його життя – справжнє пекло. Редлі живе з матір'ю-алкоголичкою. Лео з тривогою чекає на повернення брата з в'язниці. Роуз шукає забуття у випивці та хлопцях. Наомі вдягнена як персонаж аніме, гадаючи, що в цьому її свобода. Забути про проблеми вони можуть тільки тоді, коли збираються разом і грають у гурті «Дзеркальце, моє дзеркальце». Та одного дня Наомі зникає. Коли її знаходять, то діагностують кому. Трое друзів налякані. Хто зробив це: чужий чи, може, хтось зі своїх? Хтось, хто заправся в небезпечні ігри. Для того щоб знайти кривдника, підлітки мають зустрітися із власним страхом і зрозуміти, ким вони є насправді.

Обережно! Ненормативна лексика!

Кара Делевінь

Ровен Колман

Дзеркальце, моє дзеркальце

© Cara and Co Limited, 2017

© Shutterstock, ілюстрації

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

Обережно! Ненормативна лексика!

* * *

Мій родині та друзям, які допомогли мені пережити підлітковий період

І всім, хто відчуває, що заблукав. Сподіваюся, ця книжка надихне вас іти за своїми мріями та ніколи не втрачати надії. Неможливого не існує

Вступ

Зростання та перехід із дитинства в дорослість – один із найцікавіших відтинків життя: хаос, шаленство, гормони, постійні зміни та кидання в крайнощі. Це визначальний і драматичний проміжок часу, сповнений сильних емоцій, який перетворює нас на тих дорослих, якими нам призначено стати.

Більшість людей вважають юність найкращим періодом життя. І справді – це безтурботний час, щедрий на пригоди й веселощі. Та водночас він може бути й неймовірно напруженим та складним, особливо для тих, хто не вписується в рамки суспільства.

Тепер, коли соціальні мережі відіграють таку важливу роль у повсякденному житті й дедалі суворіше вимагають від людей видаватися ідеальними, бути підлітком стало важче, ніж будь-коли. У сучасному світі люди швидко роблять висновки про інших, не докладаючи зусиль для того, щоб справді зрозуміти їх чи зважити на те, що може відбуватися в їхніх життях.

Коли я почала писати «Дзеркальце, мое дзеркальце», мені хотілося розповісти людям щирі історії про божевільні американські гірки підліткового віку й створити персонажів, спорідненість із якими міг би відчувати кожен. Мені хотілося написати книгу про силу дружби, про те, як людина стає сильнішою, коли оточує себе людьми, яких любить і яким довіряє.

Та понад усе мені хотілося сказати читачам, що це нормально – не знати, хто ви є. Нормально бути інакшим й унікальним, тому що ви вже ідеальні. Допоки ви намагаєтеся зрозуміти, що робить вас щасливими та йдете за покликом серця, – все гаразд. Хай там що, будьте собою. Визнайте свої сильні сторони й усвідомте, що всередині вас є сила, здатна змінити світ.

З любов'ю, Кара

Подяки

До створення «Дзеркальця, мого дзеркальця» долучилося багато людей, і я висловлюю глибоку та щирі вдячність чарівній Ровен Коулман, яка перетворила написання цієї книги на неймовірний досвід. Я дякую Анні Валентайн, Сем Ідес, Марлі Прайс, Лінсі Сазерленд, Ілейн Іган, Лорен Вузі, Лулу Кларк, Люсі Стерікер та Клер Кіп з «Оріона». Дякую Лізі Шаркі, Джонатану Бернему, Мері Голь, Елізі Шивмер, Анні Монтаг, Дугу Джоусу та Аманді Пелетье з «Гарпер Колінз США». Дякую своїй команді в агенції талантів «Вільям-Моріс» – це Шерон Джексон, Джо Іззі, Матильда Форбс Вотсон, Мер Бергер та Лора Боннер. Дякую своїй любій подрузі Сторм Атил за прекрасний дизайн обкладинки.

Дзеркальце, мое дзеркальце

Два місяці тому...

Коли ми поверталися додому, сплівши руки, ледве підіймаючи ноги, з-за обрію сходило сонце і в повітрі відчувалася літня спека. Голова Роуз лежала на моєму плечі, рука обіймала мене за талію. Я виразно пам'ятаю ці відчуття: наші стегна б'ються, бо ми йдемо не в ногу, її шкіра, тепла та м'яка, дотикається до моєї.

Майже п'ята. У перших променях світла, яскравого й золотого, брудна вулиця виблискує як новенька. Дорогою додому після гучних вечірок ми бачили багато таких сходів і розтягували кожну спільну мить, поки наші очі нарешті не заплющувалися. Молодість нарешті – і так тривало аж до цієї ночі – почала видаватися нам золотою, ніби ми влилися в життя, а воно – у нас, ніби кожна хвилина наповнювалася чимось новим, чимось, що здавалося вагомим.

Але цієї ночі все було інакше.

Очі мені пекло, в роті пересохло, серце калатало. Нам не хотілося йти додому, але що нам було робити? Більше йти не було куди.

– Слухай, ну чому тепер, ну? – спитала Роуз. – Серйозно, все ж було гаразд. У неї все було добре, вона була щаслива? Ну що сталося цього разу?

– Це ж не вперше, правда? – сказав Лео. – Тому копам і начхати. Вона й раніше так робила. Взяти гроші, напхати наплічник хавчиком із холодильника, прихопити гітару, зникнути на пару тижнів – це її фірмовий стиль.

– Та відколи є «Дзеркальце, мое дзеркальце», з нею такого не бувало. Відколи є ми. Досі вона займалася цією фігнею, різала себе й тікала. Але з групою цього не було. З нею... з нами всіма все було добре. Навіть дуже добре.

Вона подивилася на мене, шукаючи підтримки, і я мушу погодитися, за останній рік для нас усіх усе змінилося. До групи ми були геть розгублені, а потім усе якось раптом склалося. Разом ми були сильні, круті, качали своїм рокешником і були «ось вам усім» які офігенні. Нам усім здавалося, що Наомі теж знайшла своє

місце, що їй більше не потрібно тікати. Здавалося, до минулої ночі.

Того разу ми не спали всю ніч, ходили по місту. Тепер уже без неї ми зайшли в кожнісіньке місце, де бували з нею.

Заходили в місця, про які ми розповідали батькам, і в ті, про які мовчали.

Заходили до клубів, для яких ми були замалі, спекотних і смердючих від поту й гормонів, торуючи собі шлях поміж рухливих скупчень танцівників, сподіваючись побачити її.

У темряві ми прокрадалися в провулки з тильного боку пабів, де можна було купити, поговоривши упівголоса із нервовими дітьми з тінями на повіках, мішечок драпу. Тієї ночі ми відмовилися.

Ми заходили в двері без вивісок, за які не потрапиш, якщо нікого там не знаєш. У темні підвальні кімнати, де люди палили стільки, що повітря ставало непрозорим, а від гучної музики дзвеніло у вухах, пульсувало в грудях, а підлога під ногами підстрибувала в такт.

Ми побували в усіх тих місцях, а також в усіх інших. У сквері, де ми любили вештатися. На березі річки, чужому, оточеному вікнами висоток для мільйонерів. На Воксгольському мості, на нашому мості, на мості, по якому ми, перекрикуючи шурхіт машин, ходили так часто, що він став ніби нашим другом, ніби свідком.

І нарешті, ми навіть зайшли в той пункт прийому ставок, з розбитими дверима й матрацом у кутку, куди деякі діти приходили, коли хотіли побути самі. Деякі діти, але не я, бо самотність належить до речей, які я дійсно ненавиджу.

Ніч минала година за годиною, і ми ні на мить не сумнівалися, що знайдемо її, що це її черговий вибрик, із тих, що вона викидає, коли їй боляче й хочеться, щоб її помітили. Ми були впевнені, що знайдемо нашу близьку подругу й учасницю нашого музичного гурту, Наомі, у місці, про яке знаємо тільки ми. Вона чекатиме, коли ми знайдемо її.

Адже не можна сьогодні існувати, а на завтра просто випаруватися. Це якась нісенітниця. Ніхто не розчиняється в повітрі аж так безслідно.

Ось що ми повторювали собі в ту ніч, коли шукали її, і наступної ночі, і щоночі тому, аж поки батьки не сказали нам, що слід спинитися: вона повернеться, коли буде готова. А потім поліція теж припинила шукати, бо вона тікала багато разів до того.

Але ми відчували інакше. Це зникнення видавалося не таким, як попередні, тому що вона була іншою – але вони, зі своїми змученими обличчями й несписаними записниками, не слухали нас. Ну що вони взагалі могли про це знати? Тож ми шукали й шукали Наомі ще довго після того, як усі припинили пошуки.

Але її ніде не було. Все, що ми знаходили, – порожнечу, там, де колись була вона.

1

Сьогодні: життя триває, так кажуть усі. Треба вставати щоранку, іти до школи, повертатися додому, думати про різне лайно на кшталт іспитів, що незабаром почнуться. А ще вони кажуть «сподіватися, молитися й вірити» і купу іншої маячні. Життя триває, але це брехня, бо тієї ночі, коли Наомі зникла, вона натисла на велику довбану кнопку паузи. Годинник відлічує дні, і тижні, і пори року, й усе це лайно, але більше нічого не відбувається. Ну серйозно. Ніби всі ми затамували подих на вісім тижнів.

Я скажу вам, чого вони більше не кажуть нам: вони не кажуть, що вона повернеться, коли буде готова. Її старша сестра, Ашира – вона ходить у школі з опущеною головою, закрившись від усіх, так ніби не хоче, щоб до неї наближались. А її мама й тато блукають супермаркетом: дивляться на полиці, але нічого не бачать. Зникла Ней, а загубленими здаються вони.

І так, коли вона тікала, змушуючи всіх шукати її, вона робила це тому, що вважала зникнення справжньою драмою. Але вона ніколи не тікала надовго, ніколи не тікала отак. Вона ніколи не ставила за мету змусити своїх батьків страждати від хвилювання чи змусити Аш мати такий вигляд, ніби вона

затамувала подих, застигла в передчутті поганих новин. Ней складна, але вона любить свою родину, а вони люблять її, і це маяк, який притягував усіх нас, на який ми зліталися, як спрагли любові метелики – на вогонь. В їхній родині всім було справді не начхати одне на одного.

Розумієте? Наомі не вчинила б так із ними чи з нами. Але ніхто не хоче цього чути – ані поліція, ані її мама, – бо вважати Наомі жорстоким стервом простіше, ніж вважати її просто зниклою.

І тому мені часом хочеться, щоб знайшли її тіло.

Ось така я паскуда. Часом мені хочеться, щоб її знайшли мертвою, просто щоб уже нарешті дізнатися.

Але вони не знаходять. Вони нічого не знайшли. Життя триває.

А це означає, що сьогодні ми влаштовуємо прослуховування, щоб знайти нового басиста на місце Наомі.

На мить нам здалося, що ми без неї не впораємося. Решта музикантів «Дзеркальця, мого дзеркальця» – я, Лео та Роуз – зустрілися на репетиції і обговорювали, чи варто розпустити групу, і ми навіть вирішили, що це буде правильно. А потім ми втрюх так і стояли там: ніхто не йшов, ніхто не збирав речі, і навіть не промовляючи цього вголос, ми знали, що не можемо з цим розпрощатися. Покинути групу означало покинути найкраще, що в нас було, це означало відпустити її, назавжди.

Наомі заснувала групу чи принаймні вона перетворила її з хирлявого аматорського проекту на щось справжнє, на те, що щось важило. Завдяки Ней ми знайшли те, що нам вдавалося, бо у своїй справі вона була неперевершена. Тобто, вона була класною басисткою, видатною. Ви були б вражені, якби почули, як вона задає ритм. Але крім цього Наомі вміла писати пісні – правда, дійсно хороші пісні. Мені це вдається непогано, а разом ми просто неперевершені, але в Ней є таке вміння, таке особливе вміння перетворювати щось свинцево-сіре на дещо мерехтливо-особливе. До «Дзеркальця, мого дзеркальця» вона не знала, що в неї є така суперсила, але тепер знає, бо ми сказали їй. І що частіше ми це повторювали, то краще їй це вдавалося. А коли в тебе є така суперсила, у тебе немає причин тікати.

Того дня ми вже були готові розпустити групу, коли до репетиційної зали зайшов містер Сміт. Були літні канікули, у школі крім нас нікого не лишилося – нас пускали туди завдяки йому, він брав для нас дозволи і провів літо, сидячи там і читаючи газету, поки ми сперечалися й грали. Але того разу він зайшов і сів, чекаючи, поки ми замовкнемо й звернемо на нього увагу. Містер Сміт із тих людей, що заповнюють собою простір, і не тільки через те, що він високий і має таку статуру, ніби качається й таке інше, а й завдяки тому, який він усередині. Він любить життя, він любить нас, дітей, яких навчає, – а це рідкість. Він робить так, що ти хочеш виконувати завдання, хочеш учитися, і все це завдяки особливій енергії, яку нечасто побачиш у дорослих, завдяки тому, що йому дійсно не байдуже.

А втім, того дня він мав такий вигляд, ніби хтось витягнув із нього життя, ніби вся енергія й позитивний настрій, який він зазвичай приносить із собою, вивітрилися. І бачити його таким було страшно, бо він був одним із тих, хто завжди сильний. Це подіяло на мене дивним чином – моє ставлення до нього змінилося на ще краще. Було важливо знати, як сильно бентежить його зникнення Ней, щиро бентежить. Здавалося, що окрім родини й нас це хвилювало лише його й невелику купку людей.

Не знаю, що відчували інші, але, коли він зайшов до нас того дня, мені схотілося підтримати його настільки ж, наскільки – я точно знаю – йому хочеться підтримати нас.

– Народ, ви що, усерйоз думаєте покинути групу? – запитав він.

Ми презирнулися й на мить відчували себе тими, ким були до того, як стали друзями: самотніми, ніяковими – і думка про повернення в той стан нажахала нас.

– Без неї це не те, – кажу я.

– Я розумію, – каже він, куйовдячи волосся, від чого воно настовбурчується білявими пасмами. – Але повірте, якщо ви зараз це покинете, то потім пошкодуєте. Ви вчотирьох... ви втрьох... я так пишаюся вами й тим, що ви робите разом. Я не хочу, щоб ви втратили це, заради вас самих і заради Ней. Тепер ви мало чим можете допомогти Наомі, але дещо ви можете зробити, щоб люди пам'ятали її ім'я, поки вона не знайдеться. Можете зробити так, щоб її не

припиняли шукати. У мене є ідея – ми влаштуємо концерт, тут, у школі. Зберемо гроші, щоб допомогти її родині продовжувати пошуки, дамо цій історії розголос. Змусимо весь світ поглянути на нас і побачити, як ми хвилюємося. Ось, що я хочу зробити, народ. Але без вас я не впораюся. Допоможете?

Ну і так, звісно, ми сказали, що ми в ділі. Це єдине, що ми могли зробити.

Ми рухалися вперед, утрьох, усе літо, але концерт уже от-от, а ми лише збагнули, що треба зробити. Нам треба знайти нового басиста. Трясця.

Наомі була... і є... найкращою басисткою, з якою мені доводилося грати, що дивно, бо вона ж дівчина, а дівчатам це рідко вдається. Це не сексистське твердження, це просто факт. Для того, щоб грати на басах, потрібно повністю змиритися з тим, що будеш невидимим, а дівчатам – ну, нормальним дівчатам – подобається, коли на них дивляться.

Але треба якось пережити сьогоднішній день. Зберися, ганчірко! Витягаючи себе з ліжка, я дивлюся на гору пожмаканого одягу на підлозі.

Це прокатило б для Лео: чувак просто вилазить із ліжка й уже має вигляд як треба.

Він бере до рук гітару так, наче він сам Господь Бог, і дівчата моляться на нього, як на Всемогутнього. Мені здається, що це несправедливо, ну правда, що в шістнадцять років усе вже при ньому, наче він так і народився: з прекрасною статурою, глибоким голосом, високий і м'язистий.

А от я, я ще на стадії гидкого каченяти. Я живу в гидкого каченяти, я і є гидке каченя. Якби для цієї стадії вигадали смайлик, він мав би точно такий самий вигляд, як я. Я майже не сумніваюся, що лишатимусь у цій стадії, коли мені буде сорок п'ять і я буду майже при смерті.

Я хочу мати крутий вигляд, але крутий, як у Лео. Проста біла футболка, джинси, ху'ді й бездоганно білі високі кросівки – не та крутизна, якої я можу досягти. Я взагалі ніякої крутизни досягти не можу, окрім тієї, що дає мені дружба з Лео.

Роуз теж знається на тому, як мати добрий вигляд, але вона справжня красуня, а красуням ніколи не доводиться докладати зусиль. Темно-каштанове волосся, пофарбоване в білий, але не до коренів, не така худорлява, як деякі дівчата: цицьки й стегна Роуз міцно тримають хлопців Темзької загальноосвітньої школи в її сітях.

Але це ще не все: вона носить на собі бісову тонну косметики, попри те що без неї вона симпатичніша – а може, в цьому й прикол. Вона начісує волосся й навмисне дірявить колготки. Роуз знає, який ефект має її зовнішність і дозволяє цьому бути, заряджаючи повітря статичною електрикою й детонуючи мільйони маленьких вибухів навколо себе, куди б не йшла.

Інші дівчата зі шкіри пнуться – так хочуть бути схожими на неї, але таких, як вона, більше немає, тому що, клянуся, Роуз єдина дівчина, якій на все покласти.

А коли вона співає... стіни тремтять. Очі засвічуються зеленим. У хлопців встає.

У неперевершеній четвірці нашої строкатої родини ми з Наомі були... ми з Наомі схожі найбільше. Якщо Лео та Роуз усі такі «чхати на всіх, ми королі шкільного балу», то ми з Нею завжди були Сюзеренами Схибнутих.

І коли я думаю про Нею в її окулярах у товстій оправі, які затуляють її серцеподібне обличчя й ховають ніжні карі очі, я пишаюся нею. Те, як вона носить сорочки, застібаючи їх на всі гудзики, і спідниці в складку, не такої довжини, як в усіх. Її зручні туфлі, начищені й зашнуровані. Під шаром навмисних невідповідностей та дивних рішень, вона була наскрізь – безкомпромісно, як «полонених не беру» і «не сприймаю лайна» – справжньою.

Часом ми з Наомі ходили в обід до бібліотеки, де просто сиділи собі й читали. Тихо й нерухомо. Там було так спокійно. Вона ловила мій погляд, визираючи з-над книги й скидала брову, коли якийсь зубрило з дев'ятого класу проходив повз, і ми всміхалися одне одному, двоє скептичних суперзануд, що їм якимсь дивом пощастило опинитись у виграшному становищі.

А коли вона грала... як то було добре, вона грала краще за найкращого басиста на світі. Ми з нею – бас і барабани – неймовірно тонко вирізьблюючи ритм для решти, були серцебиттям групи.

Я не можу заморочитися своїм сценічним образом, тож пофіг: картата сорочка, джинси, біла футболка під спід – моя стандартна уніформа. Стиль дроворуба, як каже Роуз. Принаймні тепер, коли, зголивши майже все волосся, мені не треба думати ще й про нього.

Морквяне бадилля.

Гарфілд.

Руда потвора.

Всі ці прізвиська мені дали лише за руде волосся, ні, не просто руде, а кучеряве ще й до того ж. Господи, все мое життя моя голова видавалася такою, ніби призначена для биття. Роуз казала, це можна виправити. Їй кортить намастити мені на волосся якоїсь речовини й вирівняти його. А я кажу: «Ем, ні». Приблизно раз на три дні вона пропонує мені пофарбуватися в чорний, але я знову відмовляюся. У мене руде волосся, змириться вже.

До того ж, якби волосся в мене було чорним, мене б уже не можна було кликати «Редлі», а мое прізвисько – найкрутіше, що в мене є.

Але напередодні зникнення Ней мене дуже коротко підстригли. Нікому нічого не сказавши, йду собі до барбершопу й прошу поголити мені скроні й потилицю та лишити довгого чубчика, який падав би мені на очі й підстрибував, і метлявся б як навіжений, коли я сиджу за барабанами. Побачивши мене, мама кричала мало не годину. Я не жартую, вона сказала, що я маю такий вигляд, наче щойно з в'язниці суворого режиму.

Коли тато повернувся з однієї зі своїх нічних нарад, вона кричала на нього за те, що він не кричить на мене. То було гірше, ніж коли мені пробили чотири дірки у вусі, тож тепер я не завдаю собі клопоту розповідати їм про те, що я роблю, щоб почуватися собою. Зайвий гвалт мені не потрібен.

Задовго до цього мені стало зрозуміло, що мої батьки мені не допоможуть, не врятують мене, не полагодять. Вони обоє так зациклилися на саморуйнуванні, що ми з моєю молодшою сестрою Грейсі всього лише випадкові жертви. Хочете вірте, хочете ні, але варто було мені це збагнути, як життя одразу стало простішим.

Звісно, нелегко ігнорувати те, що мати ненавидить мене, а тато – моральний виродок. Але мені непогано вдається.

2

У кімнаті царює Роуз, спопеляючи тих, хто вирішив, що на бас-гітарі можна навчитися грати за тиждень, єдиним поглядом.

– Господи, Тобі, ти так спаскудив ті басы, що все життя мені будеш огидний, – каже Роуз своїй останній жертві. – Невже ти й дівчину так пестиш?

– Пробач, друже, – знизує плечима Лео. – Але, може, тобі краще... триматися від інструмента подалі?

Коли Тобі виходить, його рожеві щоки палають. Я визираю в коридор і витріщаюся на чергу. А черга там є. Колись мені лишалося тільки тулитися в куточку недоладним непотребом, якого ніхто не помічав, а тепер люди стоять у черзі, щоб стати частиною моєї групи. Відчуття водночас приємні й не дуже. Це Ней допомогла нам зібрати групу, з нас усіх вона пише найкращі пісні, вона душа всього цього. Саме завдяки її мелодіям, завдяки її словам люди зупинялися й слухали. А тепер ці люди стоять у черзі, щоб її замінити. Мені потрібна ця група, вона мені необхідна. Думаю, саме вона робить із мене таку офігенну паскуду.

Кандидати відпадають один за одним, і я спостерігаю, як вони йдуть, почуваячись безпечно за своєю установкою, аж поки не лишається лише два претенденти.

Та дівчина, Емілі, симпатична й прикольна. Не така сексуальна, щоб здатися без бою, але досить сексуальна, щоб цілий день спостерігати й писати вірші про її волосся й іншу дурню.

Тієї ж миті, коли Емілі прочиняє двері, я розумію, що Роуз нізащо на це не погодиться. Їй навіть не треба нічого казати, в її очах просто миготять блискавки. У нашій групі сексуальна красуня вона, і на двох тут місця не вистачить.

А шкода, бо, коли Емілі починає грати, я одразу ж відчуваю, що Емілі крута, чую, як вона вливається в мій ритм, потрапляючи якраз між ударами паличок. Це круте відчуття, справді круте, воно зближує. Я ловлю себе на тому, що дивлюся їй у вічі й посміхаюся, бо, тільки граючи на барабанах, я можу показати дівчині, що вона мені подобається, й не захотіти померти. Вона посміхається у відповідь, і не встигаю я й оком змигнути, як одна з паличок висковзає з рук і падає на підлогу.

– Вибач, любя, – каже Роуз, навіть не дивлячись на Емілі. – Не дуже виходить, угу. Але гарна спроба.

Емілі нічого не каже, просто суперкруто знизує плечима й посміхається мені ще раз, перш ніж піти.

– Мені вона сподобалася, – кажу я. – Можна мені її взяти?

Роуз сильно штурхає мене в біцепс, і біль віддає у плече. Ця дівчина може вдарити як слід.

– Господи, Роуз, склади зброю!

– Це ще не зброя, це якісь водяні пістолети.

Вона хитає головою.

– Трясця тобі, Редлі, не вистрибуй зі штанів. Прослуховування не для того, щоб за кожною шльондрою упадати.

– Емілі не шльондра, – каже Лео. – Мені вона сподобалася.

– Та ви просто вилупки стурбовані. Як цицьки побачите, так вас одразу можна голими руками брати.

Ми з Лео обмінюємося поглядами, стримуючи усмішку.

– А хіба ти не так прославилася в школі? – бурмоче Лео собі під ніс, і Роуз відпускає йому запотилничка.

Наступним заходить Лекредж, восьмикласник, що забрів сюди навмання. Він нагадує мене у тринадцять років – геть не розуміє, як виживати в джунглях нашої школи. Його бас-гітара чи не більша за нього, але принаймні він добре грає на базовому рівні. Не так добре, як Емілі, і близько не так, як Наомі, але покатить. Здається, що йому доведеться впоратися, бо нікого більше не лишилося.

– Отже, Лекредже, я покажу тобі басову партію «Заморочки», добре? А потім...

– Народ, можете на хвилиночку перерватися? – раптом виявляється, що посеред кімнати стоїть містер Сміт, і вигляд у нього такий, ніби розряд електричного струму змусив його виструнчитися й не дає зійти з місця. Такого виразу обличчя, як зараз, у нього ще ніколи не було – він ніби дізнався про наближення апокаліпсису. Мене це лякає. В середині все стискається й тремтить. Щось погане, він скаже щось погане.

Усі мовчать. Усі мусять мовчати. Відчуття таке, ніби повітря навколо нас загусло, а час завмер, злипнувшись у моїх легенях. Я не можу дихати. Ми всі знаємо, що він зараз скаже.

– Її знайшли? – зсередини мене виривається шепіт, і звучить він так, ніби я на відстані світових років звідси.

Він киває, не в змозі дивитися нам у вічі.

– Вона?.. – це вже голос Лео, який пильно дивиться на Сміта, чекаючи, коли меч упаде.

– Вона... – на мить здається, що містеру Сміту перехопило подих, він киває.

Нарешті він дивиться на нас очима, повними сліз, – рот його скривився, і до мене не одразу доходить, що він... посміхається.

– Вона жива, – каже він.

3

Ґрунт вислизає у мене з-під ніг. На мить перед моїми очима виринає її обличчя, таким, яким воно було, коли ми бачилися востаннє, як вона посміхалася, як світилися зсередини її очі – і все, чого мені хочеться, – просто бути з нею.

– Так а де вона? – вистрелює Роуз. – Нам треба до неї, зараз, зараз же. Де вона? Вона вдома? Тут? Вона тут?

– У Сент-Томасі, – каже містер Сміт.

– Чорт, – хитає головою Роуз.

– У лікарні? Що з нею сталося? – це вже я.

– Хтось її скривдив? – Лео стискає зуби. – Хто її в біса скривдив?

– Послухайте... – Містер Сміт виставляє руки вперед, ніби намагаючись заспокоїти розбурханий клас дітей. – Я знаю, що прийняти це нелегко, і тому хотів, щоб ви почули це саме від мене. Я поговорив із вашими батьками, і вони дозволили мені відвезти вас до лікарні, щоб ми дізналися більше. Але я мушу дещо вам сказати...

– Де вона була? – питає Роуз, не даючи йому закінчити речення. – Вона ж, напевне, сказала, де була?

– А вона пояснила чому? – голос Лео тихий, сповнений люті. – Вона пояснила, чому втекла?

– Що з нею сталося? – знову я. – Вона сказала, що сталося?

Коли містер Сміт сідає на край сцени, втупившись у підлогу, плечі його зіщулюються. Я бачу, як він думає, що сказати далі, ретельно добираючи слова, і сам ще тільки намагається розібратися в усьому. Він хоче нас захистити. Це погано.

– Дещо... дещо сталося за останні кілька годин. Якись чоловіки на ріці знайшли її заплутаною в мотузки, якими чалять екскурсійні човни неподалік від Вестмінстерського мосту. У воді. Вона була непритомна, ледве-ледве, але дихала. Мотузка втримала її голову над водою... але в неї тяжкі ушкодження. Травма голови, і... ніхто ще не знає, наскільки все серйозно.

– Тобто? – Роуз робить два кроки в його бік, так швидко, що мені здається, ніби вона зараз на нього нападе. Він повільно підводить на неї очі, витримує її погляд.

– Це означає, що вона може й не вижити.

Від радості до розпачу за один вдих. Я знову бачу її обличчя й не розумію – як можна знайти когось і тієї ж миті загубити.

У той рік, коли мені виповнилося десять, мене стільки разів возили до лікарні, що соціальні служби прийшли до нас із перевіркою. Перший раз – перелом руки, яким закінчилися розваги із сусідським песиком. Песик стрибнув на мене – і от я вже на підлозі, а руку зламано об кам'яний бортик клумби. Хрускіт, із яким зламалася кістка, викликав у мене напад блювоти. Наступною була щиколотка – ми грали у футбол, і Кевін Монк зарядив у неї двома ногами. Боліло як зараза. І нарешті – синці на ребрах – наслідок падіння з дерева під час змагань за те, хто залізе на нього якнайвище та якнайшвидше. Перемога була за мною.

Дивно, але мені подобалося їздити до відділення екстреної допомоги. Подобалися довгі чекання, бо поруч сиділи тато або мама, і скільки б годин не минало до огляду, весь той час вони належали тільки мені. Хай навіть тато завжди забував щось важливе, а мамі, яка вже була вагітна Грейсі, було незручно й важко – поки ми були в лікарні, вони були мої. Вони справді слухали мене, ми говорили, сміялися, вони дозволяли мені грати на своїх айфонах. Після падіння з дерева мене залишили на ніч, бо хвилювалися за мою голову. Мама орендувала для нас телевізор і всю ніч сиділа поряд, тримаючи мене за руку, поклавши великий пакунок кукудзяних чипсів на вагітний живіт.

Коли прийшла соціальна працівниця, вона говорила з нами на кухні, де мама сиділа на краечку стільця й кусала нігті. Мені було незрозуміло, чому мама видавалося такою схвильованою, і вираз її обличчя мені не подобався. Хотілося, щоб він змінився. Працівниця розпитала мене про всі три нещасних випадки, в усіх деталях: собака, футбол, дерево. Потім вона змусила мене розповісти їй про них ще раз, а потім ще раз, уже без мами, відтак нарешті зібралася й пішла.

– То он як ти можеш? – сказала мама, коли повернулася на кухню, поклавши мені руку на потилицю й пробігаючи пальцями по волоссю. – Зірвиголова.

Вона приготувала мені гарячий шоколад із зефірками, і я пам'ятаю, що для мене лишалося загадкою те, за який подвиг мене так винагороджено.

Востанне ми були тут, коли народилася Грейсі. Тато вів мене лабіринтом коридорів до завішаної фіранками кімнати, де на краю пересувного лікарняного ліжка сиділа мама, тримаючи на руках мою малинову сестру, яка розривалася від крику. Коли мені дуже погано, я згадую той день: ми вчотирьох навколо ліжка, разом. Родина, запах волоссячка Грейсі, посмішка на татовому обличчі. Мама, така втомлена й водночас така щаслива. Я завжди думаю саме про той день, бо тоді ми востанне почувалися родиною.

Так, для мене то було востанне.

Коли ми йдемо лікарнею за містером Смітом, усе пропливає повз нас, ніби запис на старій відеокasetі: блискучі двері, довгі коридори. Від якогось ядучого запаху мені дере в горлі. У ліфті тиша, виск наших гумових підошов, блимання ламп над головами.

І ось ми опиняємося перед палатою і знаємо, що наша найближча подруга – там. І, можливо, вона помирає.

Перед палатою я бачу батьків Ней, вони стоять, обійнявшись, заховавши обличчя на шиї одне одного. Я бачу, що мама Ней стискає сорочку чоловіка в кулаках, так ніби боїться, що впаде, якщо відпустить.

– Місіс Демір? – Роуз робить крок уперед, лишаючи містера Сміта біля ліфта. Зазвичай ми називаємо їх просто Макс і Джекі, але в цю мить це видається недоречним.

Побачивши Роуз, мама Ней простягає до неї руки й загрибає її в обійми. Ми з Лео підходимо і обхоплюємо руками людей, які пускали нас у свій дім у будь-яку годину дня та ночі й ніколи не змушували почуватися зайвими чи невчасними.

На мить я гублюся в темних гарячих обіймах, міцно заплющуючи очі, щоб не розплакатися, вирішивши ні в якому разі не показувати нікому, як мені страшно. Момент єднання минає, і ми відпускаємо руки, і я знову кліпаю в холодних променях ламп денного світла.

– Як вона? – Містер Сміт стояв за кілька кроків від нас п'ятьох, спостерігаючи.

Джекі хитає головою, а Макс повертається до вікна й дивиться крізь шпарину в жалюзі на людину, що абсолютно нерухомо лежить на ліжку. Мені звично бачити, як Макс сміється, як блищать його очі й труситься живіт – він завжди мав наготові черговий жахливий жарт. Бачити його таким – глибокі тіні на обличчі, схудлому й слабкому, – боляче.

Я відчуваю, що мушу підійти й стати поряд із ним, та не можу. Мені страшно туди зазирати.

Черепно-мозкова травма, це як? Наомі матиме інший вигляд? Там буде кров? Коли ми з Ней лишалися вдвох, то зазвичай обирали на «Нетфліксі» найстрашніший фільм жахів – криваві розчленування, мстиві демони, що більше нутрощів, то краще. Але це реальність. Ось де жахіття. І це лякає мене до всирачки.

Я не зводжу очей з Джекі, з її бананового висвітленого волосся з темними коренями, з її довгих тонких рук і худорлявих ніг у вузьких джинсах – вона вдягнена, як молодший від неї років на двадцять підліток – це завжди доводило Ней до сказу. Мама каже, що Джекі – нікчема, та, зрештою, про мене вона каже так само.

– Вона говорила з вами? – Роуз тримає Джекі за руку. – Вона прокидалася?

– Макс, – шепоче Джекі своєму чоловікові, який хитає головою, простягаючи руку до лікарки, що проходить повз нас.

– Лікарко?

Жінка в білому халаті зупиняється й насуплюється, побачивши нас.

– Це друзі моєї доньки, але ми майже як родина. Поясніть їм, будь ласка, що сталося. Я сам іще не певен, що розумію.

Лікарка міцно стискає губи, видаючи цим рухом нетерплячість, але сплітає руки й починає говорити.

– Наомі знайшов екіпаж тягового судна на Темзі, вона зачепилася за якісь мотузки човнів...

– За кілька хвилин від дому. – Роуз дивиться на Лео. – Вона була майже вдома. Вона впала?

– Не зрозуміло, як вона опинилася у воді, ясно лиш те, що мотузки, в яких вона заплуталася, ймовірно, не дали їй потонути, бо вона була непритомна від черепно-мозкової травми. Ті мотузки й переохолодження, яке вона отримала, провівши ніч у воді, – допомогли їй вижити. Тож ми зігриваємо її, дуже повільно, і тримаємо в медичній комі, слідкуючи за тим, щоб не спричинити в мозку набряків і крововиливів. Завтра в нас буде більше інформації.

Мені здається, що я от-от усвідомлю те, що це дійсно відбувається, але цей момент не настає, і все видається сном.

– Тобто все погано, але вона одужає, так? Вона ж одужає? – питає Лео, розлючено відтинаючи кожне слово.

Лікарка вагається, напевне боїться відповісти чесно й засмутити цього хлопця під два метри зростом і відповідної статури. Лео часом лякає людей.

– Ми не знаємо... – повільно відповідає вона. – Те, що вона протрималася стільки в холодній воді й травма голови не вбила її одразу, – диво. Вона сильна, напевне

сильна, інакше б вона не була тут. Вона отримує найкращий догляд.

– Можна нам до неї? – питає Роуз. – Будь ласка, я хочу її побачити.

Лікарка дивиться на Макса, який киває, дозволяючи. Вона оглядає наші обличчя, і я сподіваюся, що вона скаже «ні». Але вона не каже.

– Гаразд, даю по три хвилини кожному. Не більше.

– З нею ж потрібно говорити? – питає Роуз, коли Макс відчиняє для неї двері. – Це ж може її розбудити? По телевізору казали, що люди в комі чують, коли з ними говорять.

– Ну, це медикаментозна кома.

– Що? – насуплюється Роуз.

– Ми пригнітили її нервову систему та зробили інтубацію, щоб вона могла відновитися після того, що пережила. Від розмов вона не прокинеться, але цілком імовірно, вона вас чує, тож... чому ні?

Лікарка коротко всміхається. Розправивши плечі, Роуз заходить до палати, обережно зачиняючи за собою двері.

– Нам треба зробити кілька дзвінків, діти, ви тут упораетесь? – м'яко питає Джекі. Її туш затекла в зморшки під очима, лишила на щоках чорні смуги. Я киваю.

– А ви? – питаю я.

– Чесно, Редлі, – її очі наповнюються сльозами, коли вона намагається вичавити посмішку заради мене, – я не знаю.

Поки ми чекаємо перед дверима, містер Сміт нарешті сходить із того місця біля ліфту, яке він собі обрав, і перетинає коридор, стаючи перед вікном палати. Вечірнє сонце, проникаючи крізь жалюзі, лишає на його обличчі смуги тіней. Я досі не можу змусити себе поглянути на Ней, тож натомість дивлюся на нього.

Його обличчя таке рідне, притулок для мого погляду.

- Вона погано виглядає? - питаю я.

- Редлі, ти ж знаєш, я ніколи не брешу учням, так? - каже він.

Я киваю.

- Вона виглядає погано. - Він киває на Наомі. - Здається, Роуз потрібна твоя допомога.

Коли я нарешті змушую тебе подивитися крізь скло, то бачу Роуз, яка стоїть, витріщаючись на фігуру на ліжку, притуливши стиснуті кулаки до щік, широко розплющивши очі; тіло її дуже тремтить. Не знаю, як це сталося, та от я вже в кімнаті, хапаю її за зап'ясток, тягну до дверей.

- Ні, ні, ні, - відбивається вона, висмикуючи руку. - Ні. Ми не можемо лишити її тут саму. Я не лишу її саму. Подивися на неї, Редлі, її не можна лишати саму.

- Ходімо, Роуз, - кажу я. - Наші істерики їй не допоможуть.

- Подивися на неї! - вимагає Роуз.

Я дивлюся. Бачу, що її обличчя розпухле, пурпурове та сіре. І тепер я вже не можу не дивитися, бо це обличчя так відрізняється від обличчя людини, яку я дуже добре знаю. Важко повірити, що це вона. На голові в неї пов'язка, і від темного довгого волосся не лишилося й сліду. Ще одна пов'язка перекреслює по діагоналі її обличчя, крізь тканину проступає червоне. Усі видимі ділянки шкіри вкрито чорними або кольоровими синцями, одне розпухле око заплющене, друге - сховане під пов'язкою, здається, її темні блискучі очі згасли назавжди. Я бачу апарати, широку незручну трубку, що виходить з її рота, перетворюючи ніжну посмішку, яку я пам'ятаю, на застиглий крик.

З її тіла виходить стільки дротів, ніби вона наполовину машина, і тут до мене доходить. Доходить, чому Роуз хочеться стояти там і кричати до нестями. Це жахливо.

– Давай, – кажу я, витягаючи її з палати. – Будемо разом розгрібати це лайно. Треба бути сильними.

Я вицуплюю її з палати, зачиняю за нами двері й міцно її обіймаю.

– Як вона? – питає Лео. Все зрозуміло й без слів.

– Коли я дізнаюся, хто це зробив... – Лео стуляє притиснуті до тіла кулаки.

– А що, як вона сама це з собою зробила? – Ашира, сестра Ней, з'явилася, здається, нізвідки.

– Аш! – Роуз відпускає мене і обіймає Аширу, старшу зведену сестру Ней, яка кілька секунд стоїть геть незворушно, дозволяючи Роуз хлипати у свій світшот. Я дивлюся на Аш: вона така спокійна, така стримана. Зовні принаймні.

– Ти ж не думаєш... Тобто, вона б не завдала собі шкоди, – кажу я. – Ней була щаслива, справді щаслива. Наелектризована від щастя. Вона була не така, як раніше, коли тікала від усіх тих загонів. Усе змінилося, коли ми зібрали групу, коли в неї з'явилися ми. З неї більше ніхто не глузував. Щось тут не збігається.

– Так. – Аш повертається в інший бік від Роуз, і мене раптом ошелешує те, наскільки вони з Ней схожі – більше, ніж мені здавалося раніше, – однакові довгі рівні носи й вилиці, смоляне чорне волосся з рубіновим вилиском, глянцево, наче дзеркало. На відміну від Ней, Аш не користується косметикою, не випрямляє волосся, лишаючи його таким, як є. Тоді як Наомі добирала собі щоразу дивніше вбрання, Аш завжди була вдягнена майже однаково: берці, футболка, бейсболка – незалежно від погоди. Мені завжди це в ній подобалося – те, що їй начхати на світ поза межами її голови.

Але тепер її сестра в реанімації, тож її виштовхнуло в реальність разом із нами. Здається, їй від цього боляче.

– Так, мабуть, не збігається. Нічого не збігається. Треба знайти тата й Джекі, не знаєте, де вони?

– Пішли комусь зателефонувати, – кажу я, роблячи крок до неї. – Аш, ти як?

Вона відступає на крок назад.

– Я... – Аш знизує плечима. – Побачимося.

– Це просто якийсь триндець, – тихо каже Лео. – Те, що з нею сталося, – це триндець. Цього не мало статися. Якби це була просто одна з чергових витівок Ней, це ніколи б не закінчилося отак. Щось сталося, закладаюся. Вона б не намагалася себе прикінчити.

– А що взагалі кажуть? – Я дивлюся на містера Сміта, щоб усе прояснити, щоб відокремити зерна від полови. Але він здається так само розгубленим, як і ми.

– Я не знаю. – Він знизує плечима. – Якби ж я знав. Я не говорив із поліцією, лише з батьками Ней, але, думаю, не можна виключати ймовірності, що вона намагалася...

– Ні. – Я хитаю головою. Це маячня.

– Ней боялася води, – каже Роуз. – Щоразу, коли в нас був урок плавання, вона казала, що в неї місячні, щоб не займатися. Якби все було настільки погано, ми б знали. Ми б урятували її.

– У мене була надія, що, коли її знайдуть, стане легше, – кажу я. – Але я не знаю, що робити.

Містер Сміт кладе мені руку на плече й нахилиється до мене.

– Я не знаю, що робити, – повторюю я, зустрічаючись із ним поглядом і не відводячи очей. Я хочу, щоб він сказав мені, що все буде гаразд. Якщо він так скаже, я повірю.

– Слухайте, я розумію, що вам усім складно, дійсно важко. Мабуть, час додому. Думаю, треба дати родині Наомі трохи простору й часу, щоб усвідомити, що сталося, а про вас нехай подбають ваші батьки.

– Я піду пішки, – одразу ж відказує Лео.

– Я теж.

Дивлюся на Роуз, яка, схиливши голову, повертається до містера Сміта.

– Сер, а з вами все буде гаразд?

– Зі мною? Ну звісно ж.

Його змучена посмішка підбадьорює.

– Ви ж чули, лікарка сказала, що вона борець і все буде добре, от побачите.

Ми йдемо, а він лишається там. Дивиться крізь жалюзі у вікно її палати.

Річ у тім, що містер Сміт не просто хороший учитель – він єдиний дорослий у моєму житті, який ніколи мене не підводив. І багато дітей Темзької школи ставляться до нього так само. Він ніколи нам не бреше, ніколи не верзе маячні, він ставиться до нас як до людей, а не як до худоби. Він із тих учителів, з якими можна поговорити про будь-що, і він вислухає і намагатиметься допомогти. Він допоміг мені, коли вдома все пішло шкереберть. Він допоміг мені зрозуміти, що нормально бути тим, ким я є, що я – це я, а мої батьки – це мої батьки. Він хороша людина, добра.

– Її батьки ще не повернулися, – кажу я. – Ми не можемо піти, поки їх нема.

– Ідіть, – каже він. – Я побуду тут, поки вони не прийдуть.

Роуз киває і дає мені руку. Другою рукою вона бере під лікоть Лео й веде нас до ліфта.

– Усе це якась хрінь, – каже Роуз, коли двері ліфта засуваються. – Тож нам теж треба нахрінячитися.

Рік тому...

– Увага! – Містеру Сміту доводиться кричати, щоб його було чути в класі. Це наш перший день у школі після шкільних канікул, і більшості дітей є чим поділитися.

Хто з ким зустрічався, хто з ким як вчинив, хто ким займався.

Публіка зібралася в кутку довкола Роуз, що сиділа на столі, – ми тоді ще не спілкувалися, і вона була для мене міфічною приголомшливою істотою, на яку можна було дивитися лише з відстані. Принаймні півкласу дивилися на неї, а не на Сміта, прикуті до місця її історіями, доповненими виразною жестикуляцією.

Не дивилися на неї тільки я – істота, що, схрестивши руки, розвалилася на стільці в дальньому кутку класу; Наомі Демір, одягнена, як персонаж аніме, при повному макіяжі та зі штучними віями, котра нервово постукувала ручкою по парті, та Лео, що втупився в телефон.

– СЛУХАЙТЕ! – загорлав Сміт, і в кімнаті стало трохи тихіше. – Я не хочу карати вас усіх і залишати після уроків, але я саме так і зроблю, якщо ви зараз же не розсядетеся по місцях. Ясно?

Стогони, зітхання, заковування очей. Роуз просто розсміялася та лишилася сидіти на парті, схрестивши ноги й теліпаючи ними так, щоб черевики билися об металеву ніжку столу – бам, бам, бам.

Але містер Сміт виявився розумнішим. Він не намагався приборкати її так, як це зробили б інші вчителі. Він просто проігнорував її, і це так ударило по ній, що решта класу таки вгамувалися й сіли по місцях. Я пам'ятаю, що мені це сподобалося. Пам'ятаю, що мені спало на думку: от бачите, якщо досить довго ігнорувати того, хто тобі подобається, та людина зрештою закохається в тебе.

Яке невдале я тоді було.

Сміт сказав, що розбиває нас на гурти та дає завдання написати й зіграти три пісні разом. Він почав оголошувати склад груп, а мені лишалося тільки сидіти на гальорці, наповнюючись екзистенційною люттю. Розумієте, тоді зі мною ніхто не говорив, і такий стан речей мені подобався.

Ніхто не заганяв мене. Рік тому про мене не казали «мале, руде і в групі барабанить», радше, до мене ставилися як до низенького й худорлявого – аж надто худорлявого – створіння, та й то, якщо мое існування взагалі помічали. Мене це не дуже хвилювало – мені хотілося сховатися в своєму тілі, стати невидимкою, наскільки можливо. Так було безпечніше. Не було для мене нічого гіршого, ніж робити щось разом. Мені було відомо, що в списку людей, з якими іншим хочеться взаємодіяти, я посідаю останнє місце. То було жахіття – решту класу поступово розбивали на групи по трое-четверо й відправляли знайти місце, де можна обговорити, яку музику вони писатимуть, і почати зіграватися.

– Редлі, Наомі, Лео та... Роуз, – і я пам'ятаю, як на довгу мить заплющую очі, бажаючи, щоб усе це було сном, довгим химерним сном, який закінчився б тим, що от-от, за кілька секунд, я розстебну сорочку Роуз, і який завершився б, як завжди, перш ніж сталося б щось приємне.

– Ем, дідько, ні! – Лео майже кричав. Від його гучного голосу мої очі різко розплющилися.

– У чому проблема, Лео? – Містер Сміт питав без люті, без сарказму.

Лео стояв біля вікна з телефоном у руці.

– Я нічого не робитиму з цими невдахами. До біса, це лайно.

– Чому лайно? – запитав містер Сміт.

– Я навіть не хочу бути тут. – Лео пройшов між партами й наблизився до Сміта. Вони з ним однакового зросту, їхні обличчя на одному рівні, тож Лео дивиться йому просто у вічі. Якби почалася бійка, то не знаю, хто переміг би.

– Мені насрати на школу.

– Ну то йди, – сказав містер Сміт, випростуючись. – Йди собі. Прогуляй. До твоєї мами знову прийде поліція, і цього разу тебе відрахують уже назавжди. Спершу вони спробують відправити тебе до виховної колонії, даючи тобі останній шанс виправитися, але те лайно ти теж прогуляєш, і не встигнеш змигнути оком, як приєднаєшся до брата. Так і вчини. Прекрасні життєві перспективи!

Весь клас нарешті замовк і, не зводячи очей, спостерігав за люттю, яка струменіла в Лео потоком, таким бурхливим, що він майже викрешував іскри довкола нього й готовий був щомиті прорвати загату. Ми бачили цю лють у дії, бачили, як його забирали копи, після того як він відправив учителя в нокдаун. Але Сміт стояв на місці, не відступаючи ні на крок.

– Ти думаєш, що я ненавиджу тебе, але це не так. Я чув, як ти граєш, Лео, і ти граєш краще за всіх, кого я вчив. У тебе це від природи, у тебе талант. Не треба нехтувати цим, бо ти вартий більшого, ніж тобі здається. Ти заслуговуєш на краще ставлення.

– Залишіть свої думки при собі, – проричав Лео. – Я сам знаю, хто я.

– Добре, – кивнув містер Сміт. – То ти йдеш?

Лео на мить завмер, а потім прокрокував до дверей і рвучко їх прочинив. Озирнувшись, він глянув на мене, Роуз, Ней.

– Ви йдете, чи як? – запитав він.

Чесно? Мені було надто страшно, щоб відмовитись. Ми йшли за ним по коридору до однієї з кімнат для репетицій, і Наомі, яка за три роки в школі жодним словом зі мною не обмовилася, нахилилася до мене й сказала:

– Господи, якщо він розпочне стрілянину в школі, нам першим дістанеться.

Так мені стало ясно, що вона мені подобається. Під час першого джему ми грали «AC/DC».

– Що будемо робити? – запитав Лео, дивлячись на нас. – Що ми всі знаємо?

Він подивився просто на мене, і мені стало збіса сцикотно.

– Що ти знаєш?

Це прозвучало так, ніби він думав, що я взагалі нічого не знаю.

І в першу секунду так воно й було.

– Може, щось із «AC/DC»? – спало мені на думку, бо хто ж його знав, які пісні всі знають і вміють грати. – «Ти не давала мені спокою всю ніч»?

Він насуплено глянув на Ней, яка нічого не відповіла, але зіграла риф на басу на знак згоди. Роуз знизала плечима:

– Це не дуже мое, але я спробую.

– Гаразд, як вам таке? – Лео вступив рифом, гучним і грубим, таким, знаєте, «а пішли ви всі», і мені це сподобалося.

– Непогано, – сказала Роуз і кивнула, і було помітно, як вона старанно намагалася не видати, що вражена. Дивлюся на Ней, радіючи, що вона така неговірка, і відбиваючи ритм, а вона додає бас, киваючи й відраховуючи долі до вступу.

– Три, чотири...

І так, той перший раз був прекрасний. Як перше катання на американських гірках чи як перший поцілунок. То була прекрасна бездоганність, від якої всередині все переверталось; то було саме так, як мені уявлялося, під час барабанних репетицій під музику вдома. Ми з Ней ніколи доти не говорили, але от я тут, із нею, тримаю ритм для гітари Лео, аж поки музика не починає лунати саме так, як у пісні, яку ми всі знаємо, хай ми навіть не знали, що знаємо її.

Опустивши голову так, щоб волосся закривало їй обличчя, Роуз приєдналася до нашого ансамблю, і ми всі дивилися на неї, з перших нот зачаровані звуком її голосу, глибоким і хрипким, шорстким, ніби вона палила по двадцять цигарок на день, що, ймовірно, так і було. Той голос захопив мене, влучив у самісіньке серце. Важко було повірити, що можна полюбити її ще сильніше, але виявилось, що можна.

Вона не знала слів, тож почала вигадувати їх у процесі, співаючи та сміючись водночас. Піднявши голову, вона витягла мікрофон зі стійки та всміхнулася Наомі.

– Вона – дівча з аніме та часом носить хвіст, якщо ти не герой, то в душу їй не лізь.

Ней усміхнулася їй, і вона повернулася до Лео.

– Він був крутий, високий, добре знав, що вмів, він міг рок-зіркою стати, якби трави не курив.

О Господи, мені й хотілося, щоб вона вигадала рядки про мене, й не хотілося водночас. Коли вона поглянула на мене, мені довелося докласти неабияких зусиль, щоб не припинити грати.

– Поаплодуємо Редлі, що трохи не при собі, блукає, наче зомбі у шкільній юрбі.

Ну гаразд, хай вона не вжила до мене таких епітетів, як «крутько», та принаймні не згадала про мій зріст і колір волосся, тож наскільки я можу судити, то взагалі було майже любовне послання.

На чолі з Лео ми всмалили як слід – він вилив усю свою лють у струни, розітнувши повітря на смуги ритму, і мені не лишалося нічого, крім як навалитися на барабани, продираючись до самого серця пісні, підхоплюючи та тягнучи за собою Ней. Роуз горлала у верхньому регістрі, так потужно, так несамовито, так добре, що, коли пісня закінчилася, не обмінюючись жодним словом, ми почали спочатку. Цього разу все вийшло навіть краще, і коли ми закінчили, спітнілі та виснажені, то, піднявши очі, побачили, що двері кімнати відчинені й на нас дивиться з двадцять учнів. Вони підбадьорливо кричали й плескали нам.

– Зваліть! – сказав ім Лео, а потім повернувся до мене й посміхнувся. – Слухай, а це буде офігезно.

Вперше в житті до мене поставилися як до людини.

Ранній вечір стискав місто у своїх обіймах, а ми, лишивши лікарню далеко позаду, йшли до парку, до того самого парку, де ми гралися, коли були маленькими, хоча, звісно ж, окремо одне від одного. Діти дорогою зі школи зайшли до парку й вийшли, і тепер тут було порожньо. Ми сиділи під гіркою й не розмовляли. Наша тиша – приємна. Добре, що ми можемо прийти сюди й нічого не говорити, просто знаючи, що хочемо побути разом. Ось, що подарував нам минулий рік, – він подарував нам сенс, якого в нас досі не було. Ми і є сенс одне для одного.

Поодинці ми рухалися хаотично, буксували й губилися, чекаючи, коли цей період нашого життя мине, коли ми зможемо жити по-справжньому й почуватися вільними.

Із «Дзеркальцем, моїм дзеркальцем» з'явилися «МИ», об'єднані й сильні. Чи принаймні нам так здавалося. Та, напевне, у нас була якась слабка ланка, щось таке, що дозволило Наомі віддалитися від нас, майже від'єднатися, а ми навіть не помітили, як щось у ній зламалося. Про що ми не можемо говорити, про що ми ніколи не говоримо, так це про те, що могло довести її до такого стану.

Вона наша найкраща подруга, і ніхто з нас не знає, чому вона взагалі втекла й чому вона могла... я не знаходжу жодної причини, яка змусила б її зістрибнути з мосту в чорну воду, якої вона боялася.

Ми сидимо й не говоримо, відкладаючи повернення додому. У кожного з нас є причини. Моя, мабуть, зараз п'є третій келих горілки з колою, а батько, напевне, по саме нікуди заганяє черговій коханці.

Лео першим порушує тишу.

– Трясця, давайте щось зробимо, – каже він.

– Ми вже щось робимо. – Роуз, відкривши свою шию, відхиляється на пофарбований метал гірки, на якому видряпано імена та лайливі слова. – Марнуємо молодість у парку. Як нормальні підлітки.

– Я не про це, – сказав Лео. – Щось приємне? Пігулки, клуб. Треба нахрінячитися, як пропонувала Роуз.

– Звідки печиво в безхатка, – позіхнула Роуз. – У тебе колеса при собі? Можемо тут накидатися.

– У понеділок?

Ой, мені здавалося, що ці слова пролунали тільки в моїй голові. Ну добре, принаймні їй стало смішно.

– Господи, Редлі, яке сране занудство, – каже вона, посміхаючись ширше із кожним словом. – А чим би хотіла зайнятися Наомі? Вона там, чорт забирай, лежить і бореться за своє життя, а ми сидимо тут, наче якісь... лузери. Що б вона порадила нам зробити?

– Ней захотіла б подивитися кіно чи піти до книжкового клубу, чи ще якоїсь фігні, – каже Лео, наморщивши носа. – Чи якийсь аніме із жахіттями, вона обожнює це лайно.

– Давайте подивимось, – я хапаюся за шанс перемкнути їх від ковтання наркотиків із подальшим похміллям на інші заняття й зтягти до себе на перегляд «Блек Батлер». І це не тому, що я ніколи не наближаюся до колес і алкоголю, а тому, що знаю, що ці речі роблять із людьми. Я не хочу, щоб таке сталося зі мною.

До того ж «Блек Батлер» – один із наших із Наомі улюблених серіалів, напханих вікторіанською готикою, японською гнітючістю й перевдяганнями чоловіків у жінок і навпаки. Ми потайки задумали перевдягтися в персонажів цього серіалу на наступний Комік-кон і нічого не казали Лео та Роуз не тому, що вони почали б ставитися до нас гірше, а тому, що вони постійно глузували б із цього. Ми вже продумали, як вберемося, мені навіть пощастило купити перуку в Кемдені, а потім... а потім світ змінився.

Мое ліжко. Моя кімната. Я фарбую її в чорне того літа, коли зникла Ней.

Коли мама це побачила, вона закотила очі та сказала:

– Я здаюся.

І моя відповідь була:

- Ти вже давно здалася.

Мені подобається, що кімната чорна, тут я почуваюся безпечно та захищено. Але найкраще те, що половину простору займає барабанна установка – єдина річ, яку я насправді ціную. У мене пішло два роки на те, щоб накопичити на неї грошей, а мама погодилася лише тому, оскільки вважала, що на той момент, коли в мене набереться грошей, я хотітиму чогось іншого. Але цього не сталося. Вигулювання собак, мийка машин, розкладання товару на полицях – коли грошей уже вистачало, вони не могли сказати «ні», тож тепер вона стоїть отам у кутку, і мені це неймовірно подобається. Вона готова і лише чекає миті, коли зможе видати шум і розбудити всіх сусідів. Чи принаймні, коли зніму заглушки.

Просто зараз Лео та Роуз сидять на моєму ліжку. Лео – сонний, напівзаплющивши очі, він відсторонився від того, що відбувається на екрані. Роуз закинула руку мені на шию та поклала щоку на плече, дихаючи мені в шию. Вона пахне лимоном і димом, що дивно, тому що, попри мої припущення під час нашої першої репетиції, виявилось, що Роуз не палить. Виявилось, що вона надто турботливо ставиться до свого голосу. Коли ми домовлялися йти до мене, мені зовсім вилетіло з голови, що протягом останнього місяця мама на шаленій швидкості прямувала в бік божевілья. Я не можу звинуватити її в тому, що їй болить, адже тато більше навіть не намагається приховати від неї свої витівки. Але я можу звинувачувати її в тому, що вона звинувачує мене. Зараз я намагаюся бачитися з нею якомога менше, настільки мало, що той факт, що вона також живе в цьому будинку, майже витіснився з моєї голови. Побачивши Лео та Роуз, вона вдягла оту свою фальшиву маску, на якій намальовано посмішку клоуна-психопата, і почала пропонувати напої та їжу й питати, чи не розігріти піцу або чи не приготувати поп-корну. Зніміть це негайно. Волосся, скручене в дульку, фартушок, наче вона ведуча кулінарної передачі, тільки от вона надто сильно хитається з боку в бік і забагато махає рукою й сміється надто гучно, поки Грейсі сидить і їсть курячі нагетси й дивиться по колу «Скубі Ду». Я знаю, що, тільки-но ми вийдемо з кімнати, вона всядеться в крісло та вихилить іще одну склянку. Велма викрие ще одного негідника, а Грейсі продовжить жувати.

Рука Роуз – коротко обкусані нігті, пухкі пальці в срібних каблучках – просковзує в мою. Почуваюся тепло та сонно, лежачи під захистом двох найкращих друзів з обох боків, за вигином губ Лео помічаючи його невдоволення тим, що ми з Роуз тримаємося за руки.

У двері стукають. На порозі з'являється тато чи принаймні його голова. Зазвичай він заходить до моєї кімнати тільки тоді, коли йому щось потрібно.

– Діти, у вас тут все гаразд? – питає він. – Я чув про Наомі. Як вона?

– Лікарі поки що не знають, – відповідаю я. – Кажуть, типу, це взагалі диво, що вона вижила.

– Звісно... – Тато маячить у дверному отворі. – І що, на їхню думку, з нею сталося?

– Я не хочу зараз про це говорити, – відповідаю я. – Напевне, це покажуть у новинах.

– Ясно... ну, не робіть того, чого я не робив би!

Господи, тату, замовкни.

– Ці двоє зі мною не впораються, містере Сондерз. – Роуз посміхається моему татові, він червоніє, а я відчуваю, що Роуз уже не тримає мене за руку. – Мені потрібен справжній чоловік.

– Ну гаразд, додивляйтеся мультик і спати, добре?

Він робить крок у кімнату. Дивиться на ноги Роуз.

– Ми збиралися ще один подивитися, – кажу я, наближаючись до дверей, потроху відтісняючи його в коридор.

– Я йду, тож побачимося вранці.

– Ідеш? – Я витріщаюся на нього. – Ти ж тільки прийшов, і вже по десятій.

– Ти мені що, мама? – Він сміється до Роуз, дивлячись мені через плече. – Ти ж знаєш, що це за робота, вона наполовину складається зі спілкування. В мене немає вибору.

– Виявляється, бути членом ради так захоплююче, який сюрприз! – кажу я.

– Це робота, – повторює він, поки ми дивимося одне на одного, обое прекрасно знаючи, що він бреше. Я відчуваю, що мене має хвилювати тато з усіма його коханками й мама з її алкоголізмом і те, що моя родина, колись така нормальна й шанована, вигниває зсередини, при тому намагаючись тримати обличчя. Але мені байдуже, мені насрати на них усіх, окрім Грейсі.

За кілька хвилин Роуз кладе мені голову на плече.

За хвилину після цього вона хропе, і ми з Лео вибухаємо реготом.

– Стуліть гробані пельки, – бурмоче вона і знову засинає.

5

Серце калатає, у горлі кислота, краплі поту виступили між лопатками. Третя ранку.

Сідаю, на шкірі виступають мурашки, і я знаю, що мені наснилося жахіття, хоча й не пам'ятаю його. У роті смак, наче після брудної річкової води. Витягаю себе з ліжка й, шкандибаючи, одягаюся в боксери й футболку. Відчиняю двері та дослухаюся до звуків. У цей час мама часто не спить чи принаймні не в ліжку. Я знаходжу її у відключці за кухонним столом чи долілиць на канапі з калюжкою слини під відкритим ротом. Вона – остання людина, яку я зараз хочу бачити, – буха й розлючена, у пошуках жертви, на якій можна буде зірвати цю лють.

Тихо, а мені потрібно попити, тож я ризикую.

На кухні тато. Від нього відгонить димом, і запах спиртного відчувається теж. Він п'є не так, як мама. Мама п'є як дихає, вона виживає на горілці, її, колись м'яке, тіло стало тонким і сухорлявим, на червоному обличчі залягли глибокі тіні. У тата все не так погано, але він теж любить випити, зняти напругу, як він це називає. Де він був до третьої ранку, де можна пити й курити?

– Усе гаразд, малеча? – каже він із таким виглядом, ніби його застукали.

– Мені треба попити. – Мої голі ноги безшумно ступають по лінолеуму, я підходжу до крана й дозволяю воді стекти по пальцях, доки вона не стає дійсно холодною.

Я чую, як він совається в мене за спиною. Він кашляє та хрипить – паління йому не на користь.

– То вони думають, що Наомі хотіла покінчити із собою?

– Вони нічого не знають. – Я тру очі. – Тату, ти хочеш говорити про це о третій ночі, ти дійсно хочеш зараз про це говорити?

– Я знаю, що не засну. Я міг би вранці зателефонувати Максусу та Джекі. Ми перетиналися, коли я допомагав Ней подаватися на приз Герцога Единбурзького. Я відчуваю, що мушу щось сказати, спитати, чи не потрібна допомога.

– Ну як ти можеш допомогти? Ти ж працюєш у місцевій раді, а не на прем'єр-міністра.

– Ну, просто добре давати людям знати, що тобі не байдуже, – каже він.

– У такому випадку, можливо, ти даш знати мамі, що тобі не байдуже? – кажу я йому. – Можливо, вона б трохи скинула оберти з горілкою.

– Не говори так зі мною, – застерігає батько, але не всерйоз. Він знає, що я маю рацію. Він справді на вигляд якийсь нікчемний.

Я не знаю, якої реакції він очікує від мене, та від мого ігнору його плечі зсуваються, коли він відкидається на спинку стільця. Колись мені хотілося бути ним, колись мені здавалося, що він – найсильніший, найкрутіший татко на

світі. Зараз від нього в мене всередині все зіщулюється. За кілька кілометрів звідси моя подруга лежить у комі з дірками в мозку, навколо стоїть сморід блювоти – певне, маму вирвало в коридорі, а тато, ну... напевне його остання коханка любить час від часу викурити сигаретку. Що ж до мене, то я просто хочу повернутися до своєї кімнати. Я просто хочу сховатися й проспати ще пару годин.

Але я не можу. Тому що є не тільки я. Є ж іще Грейсі. Тож я вдихаю та намагаюся пригадати ті часи, коли мама здавалася мені найдобрішою людиною на світі, а тато – найсміливішим, тому я пробую знову.

– Тато... Мама п'є. Стає дедалі гірше.

Він трохи повертається на стільці, уникаючи мого погляду.

– Тебе майже не буває вдома, ти цього не бачиш, тобі не доводиться з цим стикатися.

– А хто, на твою думку, тут прибиратиме? – відрізає він так, ніби я мушу сповнитися вдячності.

– І що далі? – мені боляче від того, що доводиться добирати слова, щоб сказати йому це, тобто фізично боляче, ніби груди зсередини вкриті синцями, чорними та синіми. – Ти не думаєш, що це серйозно, як тоді...

Був один період, одразу після народження Грейсі, коли мама багато пила. То був перший епізод на моїй пам'яті, хоча, думаю, вони траплялися й до того. Тоді тато був тут, майже постійно. Він намагався впоратися з Грейсі, намагався зробити так, щоб мамі стало краще, постійно підкреслював мою сміливість і силу. Він був дуже вдячний за моє спокійне ставлення до ситуації, за те, що я пристосовуюся до неї та живу далі. Якраз тоді почалися мої стосунки із зайвою вагою. Не те щоб мені постійно хотілося їсти, натомість було необхідно якось заповнити порожнечу, створену мамою в моєму житті. Саме тоді під моїм ліжком почали з'являтися запаси провізії, і поки тато займався мамою чи Грейсі, мені лишалося тільки тамувати біль іжею. Напхавшись нею під зав'язку, тільки й можна було, що швидко заснути. У десять років то був найкращий із відомих мені захисних механізмів. Пізніше, у тринадцять років, він змінився на свою протилежність. Відмова від їжі дозволяла мені контролювати своє життя. Але в десять років

мене постійно мучив голод, мені хотілося наповнити себе, але не вдавалося.

– Вона постійно нервується, ти ж знаєш, яка вона, – каже тато. З таким успіхом можна було б нічого не казати.

– Якби ти частіше бував удома, проводив час із нею, – не здаюся я, – можливо, вона не була б така пригнічена. Можливо, вона не почувалася б такою самотньою.

Він ніяково сіпається, повертаючись до мене боком, і, не в змозі цьому запобігти, я бачу його тим, ким він є тепер. Він не гігант, не бог, не людина, яка більшу частину мого життя здавалася мені найбільшою, найрозумнішою, найсильнішою з усіх, кого я знаю, – він просто розбещена дитина, якій набридли її іграшки і яка хоче нових. І в цю мить я ненавиджу його.

– Ну тоді просто переїжджай сюди зі своєю новою шльондрою, чого ж.

Я беру склянку й виходжу з кухні, обережно обходячи вологі плями на кахлях.

– Повернися, зараз же, – сичить на мене тато, і цього разу він, здається, справді розлютився, але я не озираюся. Відтепер мені начхати, що він думає про мене. Я не пам'ятаю, коли востаннє він зробив бодай щось варте уваги.

Повернувшись до кімнати, я тихо зачиняю за собою двері й дивлюся у вікно, чекаючи сходу сонця. Є щось заспокійливе в цих ранкових годинах. Скрізь темно, скрізь тихо. Ряди будинків із темними вікнами наштовхують мене на думки про всі ті сни, якими повняться останні години темряви. Різні люди в різних будинках, і все це відбувається не з ними. Не знаю чому, але з якихось причин мені краще від цього усвідомлення, так ніби, якщо боляче тільки мені, то все не настільки погано.

Часом у моїй голові повно чорного туману. Він заважає мені бачити добре, відчувати добре. Все болить, всередині й зовні. Але тут тільки я й тільки зараз. Можливо, одного дня це буде хтось інший. Хтось, кого я не знаю, хтось, до кого мені байдуже, хтось іще визиратиме з вікна й чекатиме сходу сонця, поки небо повнитиметься моїми снами.

Я мушу поспати. Якщо я не посплю, голова завтра розколюватиметься, а перед очами миготітимуть іскри та кольори. Доведеться поспати.

Я лягаю, заплющую очі та думаю про хороше. Про те, як Грейсі вдає, що грає на гітарі, коли я репетирую. Про те, як Роуз регоче так сильно, що, коли вона притуляється до мене, я відчуваю вібрації її тіла. Про те, як Лео, граючи на гітарі, стоїть, наче гладіатор. Про те, як Наомі скидала брову, кажучи якусь дурницю так, наче то було щось збіса серйозне, а ми надривали животи від сміху. Мені хочеться згадувати її такою, а не з пробитою головою.

За кілька годин я прокидаюся, задихаючись, і цього разу я пам'ятаю сон. Темна, густа, крижана вода заповнює мені ніс і рот, заливає легені, і щось, щось холодне й жорстоке, зтягає мене вниз, глибоко під воду, аж поки не зникає остання надія хоч колись виринути на поверхню.

6

Марно намагатися заснути знову, тож я полишаю спроби та втикаю в монітор свого хромбука, аж поки не настає час вставати.

847 переглядів на нашій сторінці в «Тумблері» за останній місяць. Це збіса багато. Можливо, десь 400 з них накрутила Роуз, читаючи коментарі до свого відео, але навіть так. Для квартету шістнадцятилітніх це непогано. 1385 підписників у «Твіттері», і я очікую, коли у відповідь на мою заявку нам дадуть «блакитну пташку». «Блакитна пташка» означатиме, що ми справжні.

Останнє відео групи, яке ми виклали на своєму каналі в «Ютубі», було з парку, і воно було прекрасне. То було відео на наш трек «Карусель». Ми з Ней написали пісню про двох підлітків, які подобаються одне одному, але ніколи не зможуть бути разом. Тож так, у парку. Ми прихопили мою колонку для телефона й кривлялися під музику, граючи та співаючи. Ми здавалися якимись бовдурами, у

парку була купа дітей, які витріщалися на нас, і половина з них, певно, вважала нас кретинами. Але в мене не лишалося сумнівів, що все це зрештою обернеться на краще. Найважче було Лео. Він ненавидить усю цю фігню, він не хоче нічого – тільки грати, але Роуз поговорила з ним, трохи напоїла, трохи підгодувала пігулками, поки він не перестав пнутися зі шкіри, щоб відповідати образу крутого чувака і не заліз на гірку, де грав на гітарі, відриваючись на повну. Роуз лежала на дош-ці-гойдалці, ворушачи губами під слова, як Мадонна у вісімдесятих, сексуально до нестями. А Наомі коло за колом повільно оберталася на каруселі, жодного разу не посміхнувшись. Більшу частину відео було знято мною на телефон Ней із чохлам «Легенда Зельди: герої потрійної сили». У мое завдання входило фільмувати кожного учасника групи протягом усього треку, щоби потім змонтувати кліп, аж поки не настала моя черга – барабанити на лаві. Знімати почала Роуз. На мені були темні окуляри, шкіряні рукавички без пальців. Відео набрало 924 перегляди. Мене це тішило. 2300 лайків на «Фейсбуку». 760 підписників в «Інстаграмі». І найближчими днями я додам нас на «Спотіфай».

Тому що, розумієте, мені подобається, який образ я маю в цьому світі, мій образ у соціальних мережах. Там я видаюся людиною, яка знає, що робить, знає, чого хоче, знає, куди рухається. Там я влучаю в ціль. Там я завжди виглядаю добре й розслаблено, а коли мені до рук потрапляють палички, все в мені працює так, як треба, кожен м'яз, кожен рефлекс, кожен удар серця, кожна клітина мозку. Мое відображення, що живе за блискучим екраном, отримує лайки, сердечки та приватні повідомлення. Дівчата посміхаються мені кутиком рота, відзначаючи, що хоча досі їм так і не здавалося, та взагалі-то я можу сподобатися їм, бо, попри свій маленький зріст і худорляву статуру, я граю на тих барабанах. І це дуже сексуально.

Та минуло багато часу, перш ніж мені вдалося сприйняти себе так. Сприйняти себе так у реальності, без фільтрів.

Злитися з тим образом, в який мені, створінню з плоті й крові, кісток, нервів і синапсів, ніколи не вдавалося вжитися. Дитиною, обросле складками жиру, мое тіло сприймалося мною як в'язниця, з якої неможливо втекти, адже в ній б'ється мое серце, дебела, остогидла в'язниця, ненависна та водночас необхідна.

А потім щось змусило мене припинити їсти.

Одного дня з дзеркал у шкільній роздягальні на мене поглянуло мое відображення. Викривившись під дивним кутом, воно стало невпізнаваним, там

була незнайома людина. Людина, яку я ненавиджу і зневажаю, людина, до якої відчуваю жалість.

Протягом наступного року всі мої зусилля були спрямовані на те, щоб стати невидимкою, на те, щоб витесати з цієї людини майже ніщо, на те, щоб хай не блювати, але майже не їсти. Обжерливість була для малечі, для малої дитини, яка нічого не контролює. Відмова від їжі була для нової людини, для тієї, яка тримала геть усе під контролем, і в мене не було жодних сумнівів, що вони помітять, і вони таки помітили. Але сказали тільки, що тепер я маю набагато кращий вигляд. Навіть коли мої стегна стирчали так, що, здавалося, от-от проріжуть шкіру, навіть коли мені було холодно в пекельно спекотний день. Через них моє тіло роздулося, як повітряна куля, через них воно перетворилося на скелет, але нічого так і не змінилося. Окрім мене.

Група: Лео, Ней та Роуз – вони врятували мене, тому що бачили в мені не те, що з мене вийшло, а те, що могло б вийти. І коли вони побачили цю версію мене, вона проявилася і для мене. Мені стало зрозуміло, що якщо я не проживатиму це життя для себе, то дуже швидко опинюся в місці, звідки немає вороття. Мені не хотілося стати черговим членом нашої родини, який злажає, пробачте, але ні.

Але поступово, поступово, за цей рік грання на барабанах і зависання з людьми, які, як виявилось, мої друзі, контроль за тим, що я їм, почав слабшати. Мене це жахало. Було страшно, але також і прикольно, бо в мене були друзі, і музика, і танці, і сміх, і гуляння всю ніч без перерви, відвідування клубу за клубом, бару за баром і виття на місяць.

Не надто схоже на здоровий спосіб життя, але для мене він саме таким і був. Що більше було репетицій, то більше в мені було здоров'я та сили. Думки про їжу перестали мені дошкуляти, і в мою звичку увійшло їсти тоді, коли хочеться, і здавалося, що саме стільки мені й треба. Що більше моє істинне «я» заповнювало мене зсередини, то більше це збігалося з тим, що було зовні.

То не був здоровий спосіб життя, то був щасливий спосіб життя, а також усвідомлення того факту, що, попри те як мені хочеться турботи мами й тата, я вже не потребую її. Я можу подбати про себе самостійно. Я дбаю про себе та Грейсі. Мені вдається це краще, ніж будь-коли вдавалося їм.

Господи, я так зациклююсь на собі, вже остогидло.

Зайву вагу перемажено, хворобливу худорлявість – теж. Зараз мое тіло вгодоване, як собака м'ясника. Ну ж бо, Редлі, відпусти це, зараз є важливіші проблеми.

Я просто хочу побачити Ней.

Лео чекає на мене на розі. Лео та його приятелі, з якими він спілкувався до групи і час від часу зависає і тепер, що добре, тому що я нормально почуваюся з ними, а вони – зі мною. Лише поряд із дівчатами я виідаю собі мозок чайною ложечкою. Я нормально йду? Хоча б щось із того, що я кажу, не лайно? Зі мною весело? Я невдаха? Всі ті думки проносяться на максимальній швидкості, ганяючи по колу в моїй голові. Коли я поряд із дівчатами, які мені подобаються, мені доводиться навіть нагадувати собі, як ходити. Я кажу собі: «Це твої ноги, дурбецело, вони ступають одна перед одною».

А потім мені спало на думку: «Чорт, я пам'ятаю, як Лео й ті чуваки лякали мене до смерті, особливо коли брат Лео, Аарон, ще ходив до школи». Мені завжди було цікаво, чи носять вони в наплічниках зброю і як їм вдається так жувати жуйку, що одразу складається враження, ніби вони завжди перемагають у бійках і вже вбили кілька нікчем, а їхні трупи скинули в річку. На додачу, майже в день свого дев'ятнадцятиліття, Аарон потрапив до в'язниці за те, що порізав якогось типа у фаст-фуді, завдавши йому тяжких тілесних ушкоджень.

Та Лео – не Аарон. І тепер, йдучи з ними до школи, знаєте, що я відчуваю? Я відчуваю, що вони майже такі самі, як я. Тільки вищі. Але, чорт забирай, майже будь-хто вищий за мене.

– Привіт, – каже Лео, коли я підходжу.

– Привіт, – киваю я, і ми всі по черзі киваємо одне одному, поки я вливаюся в їхній гурт і йду – як мені подобається це уявляти, – наче худорлявий і невисокий Девід Боуї з купою охоронців. Сонце гріє мені спину та шию, і навіть дим із машин сьогодні пахне приємніше – безугавний звук транспорту, вищання гальм, ревіння двигунів, лайка велосипедистів, радіо, увімкнене на повну гучність, – мій улюблений міський фоновий гомін.

– Три найкращі гітаристи? – питає в мене Лео.

- Ну, ясна річ, Гендрікс, потім Мей і Слеш.

- От лайно. - Лео, дивлячись на мене, хитає головою. - Гендрікс нехай. Але, трясця, Мей? Трясця, Слеш?

- Так, трясця, Мей і Слеш, трясця Брайан Мей, трясця, найкращий гітарист усіх часів.

- Ти несповна розуму, бро. Ти ще скажи, що Філ Коллінз - найкращий барабанщик...

- Ну... Де ти був учора? - питаю я його.

- Та у тебе ж, дебілоїд.

- Та ні, потім, онлайн. Ми з Роуз трохи початилися.

- А. Мені треба було з мамою поговорити.

- Дідько.

- Ага.

Лео замовкає. Він з тих людей, у кого всі думки відбиваються на обличчі, і думки його невеселі.

- Якраз тоді, коли здається, що гірше вже не буде...

- Що?

- Аарон виходить.

Більше він нічого не каже, але більше й не треба.

- Дідько.

Ми йдемо мовчки, даючи можливість шуму міста заповнити тишу. До того, як Аарон потрапив до в'язниці, Лео проводив із ним багато часу, рівнявся на нього, ішов за ним, куди б той не кликав, і часом це заводило його в жахливі місця. Аарону було начхати на те, що він зіпсував, і саме це робило його таким страшним. Думаю, колись, дуже давно, він був звичайним хлопчиком, але в досить юному віці він почав водитися зі старшими дітьми цього району, і вони зробили з нього негідника, від чого йому знесло гальма. Деякі люди потрапляють у такі компанії, і це їх не надто змінює, а в декого, як-от у Аарона, щось перемикається в голові.

Вони так глибоко занурюються в це, що вже не здатні побачити світ таким, яким він був до того. Вони зламані. Він почав падати на дно й певний час тягнув за собою Лео.

Та версія Лео – той Лео, з яким ми почали грати рік тому, був злий і похмурий. Люди бояться його – так мені принаймні здавалося. Він постійно йшов по краю прірви: банди, до яких мав стосунок Аарон, наркотики, якими він торгував, невеличкі послуги, які він час від часу виконував за готівку. Те, що знав Лео, могло всмоктати тебе так швидко й так глибоко, що ти не помічав, що тонеш, аж поки не ставало запізно. Те, що Аарон зник із його життя, було найкращим, що сталося з Лео. Уперше в житті він отримав можливість розібратися, ким він був без навіювань старшого брата. Якби Аарон був поряд, Лео ніколи б не залишився в «Дзеркальці, моему дзеркальці» і не грав би на повітряній гітарі, стоячи на дитячій гірці в парку. Аж ніяк.

Аарон виходить, і це означає, що він знову буде за головного. Чи принаймні намагатиметься.

– То... що сказала твоя мама?

Мені на думку спала єдина фраза, і та якась дурна.

– Вона сказала, що не хоче, щоб він жив із нами, але він її син. Сказала, щоб я не мав із ним жодних справ, щоб не дозволяв йому впливати на мое навчання, як це було колись. Сказала, щоб я не дав затягти себе в халепу, ніби він весь такий поганий, а я просто янгол.

– То ти нормально до цього поставився? – Я намагаюся не дивитися на нього.

– Так, він мій брат, тож усе гаразд, – каже Лео, але частка секунди, на яку він замислюється над відповіддю, змушує мене сумніватися.

– Агов! – на всіх парах до нас підлітає Роуз у сонцезахисних окулярах і зі скуйовдженим волоссям.

– Бодун після татового віскі? – питаю я.

– Я не винна, що в мене дорослі смаки, – усміхається вона. – Мені було потрібно. Розумієш, я досі не можу повірити. Коли Ней зникла, я ще могла вмовляти себе, що з нею все гаразд. Але тепер... повний триндець.

– Я всю ніч думав про Ней, – каже Лео. – Не могла вона сама таке з собою зробити, щось тут не те, правда ж? Пам'ятаєте кінець останньої чверті? Вона змінилася, припинила фарбуватися і вдягатися як анімешниця, і все таке інше. Вона начебто... світилася. За день до того, як зникнути, вона ще світилася, так? Мені ж не здається, правда?

– Ні, так і було, – погоджуюсь я. – Наприкінці минулого року вона була постійно на підриві, весь час писала дуже хороші пісні, більше, ніж ми встигали записувати. Не було нічого, нічого, взагалі нічого такого, щоб вона захотіла... ну, ви розумієте.

– Тож, – каже Роуз, – виходить, що, коли вона зникла, з нею сталося щось збіса погане. Тільки таке пояснення підходить, так? Щось настільки страшне, з чим вона не могла жити.

Ми всі зупинилися, навіть не помітивши цього, намагаючись уявити, що це могло бути.

– Привіт! – голос такий схожий на Наомі, що ми всі підстрибуємо. Це – Ашира. Друзі Лео йдуть далі.

Ми презирираємося: вона чула, про що ми говорили?

- Привіт, Аш. - Роуз ніяково посміхається. Стиснула губи й не знає, що сказати.

- Слухайте, це трохи дивно, та Джекі подумала, що ви, народ, захочете прийти до нас сьогодні після лікарні. Повечеряти, може. У лікарні вона ніяк не може допомогти, тож намагається відволікатися.

Якимсь дивом Аш нашкрібає сил на тій посмішці наприкінці речення. Здається, вона коштує їй чималих зусиль.

- Думаю, це невдала ідея, але в цьому вся Джекі, їй здається, що смачною їжею можна владнати будь-що. І думаю, у вашій присутності їй буде краще. Ну ніби здається, що все знову буде гаразд, розумієте?

- Звісно, - кажу я трохи непевне, спершу глянувши на Лео, а потім - на Роуз, які кивнули на знак згоди.

- Я знаю, що буде ніяково... і взагалі до біса жахливо, - зітхає вона, опустивши очі, і підборіддя в неї тремтить. - Джекі каже, що в будинку надто тихо. А в мене немає друзів, яких можна запросити на обід. Чи взагалі друзів. Ніхто не знає, що мені сказати.

- Чорт, пробач, Аш. - Роуз простягає до неї руку, але віднімає її, так і не доторкнувшись. Аш завжди справляє враження людини, яка не хоче, щоб її торкалися.

- Це не твоя провина. - Ашира знизує плечима, підводячи очі й зустрічаючись зі мною поглядом, і мені здається, що вона хоче сказати щось іще, але тільки мені.

- Я й до того не дуже вміла спілкуватися з людьми.

- Ми були повелися як свині, - хитає головою Лео. - Ми мушили підтримати тебе. Не знаю навіть, ми трохи розгубилися.

- Ну, концерт, який ви влаштовуєте... в сенсі, це добре. Маєте на що перемкнути увагу. - Аш вичавлює посмішку. - А я намагаюся впоратися з цим по-своєму. Тож Джекі буде рада побачити вас і нагодувати донесхочу. Якщо витримаєте.

- Звісно, - кажу я. - Я сумую за стравами Джекі.

– Ти як? – Роуз нарешті перетинає невидиму лінію навколо Аш і бере її за руку так, як вміє тільки вона, – ламаючи кордони й не лякаючись того, що чекає там на неї.

– Все гаразд. – Аш обережно забирає руку. – Тато вчора всю ніч просидів біля неї, повернувся вранці, стан у неї стабільний, тож... Побачимося вже в лікарні, мабуть.

Ми втрюх спостерігаємо за тим, як Аш іде геть, схиливши голову набік, і волосся розвівається за нею зі швидкістю, з якою її жене вперед потреба знайти місце, де можна поплакати на самоті.

– Мені ніколи не спадало на думку сходити до них, – каже Роуз, коли прозвенів шкільний дзвоник і ми зрозуміли, що на подвір'ї лишилися тільки ми. – Чи спитати, як справи в Аш.

– Нікому з нас це не спадало на думку. – Лео кладе руку їй на плече, вона повертається до нього, на кілька секунд притуляючись чолом до його підборіддя. Він цілує її в маківку й відпускає так, ніби нічого й не сталося, і в якомусь розумінні так воно і є, проте мені, щоб дотягнутися до голови Роуз, треба підрости сантиметрів на тридцять, і коли я бачу, як вона нахиляється до нього, серце виривається мені з грудей.

– Агов там! Два слова. – Містер Сміт підбігає до нас по бетонному подвір'ю. – Підете потім до лікарні?

– Ага, – каже Роуз, – звісно, а ви?

– Напевне, ні. Але тримай мене в курсі, Роуз, гаразд?

– Звісно, – Роуз усміхається.

– Річ у тім, що я забув, що до того, як усе сталося, місцеве радіо хотіло прийти і записати вашу репетицію для реклами концерту. А тепер мені треба поговорити із батьками Наомі, можливо, варто це відкласти.

– Ні. – Роуз кладе йому долоню на руку, ніби заспокоюючи. – Ні, ми щойно говорили з Аш, і вона сказала, що вони «за». Не треба відкладати.

– То ви дасте інтерв'ю? – питає він.

– Напевне, – кажу я.

Лео киває.

– Гаразд, добре, ідіть до класу. Якщо запізнитесь, валіть усе на мене, ага?

– Так, сер, – усміхається Роуз, схиливши голову набік. – А ви зваліть усе на мене, якщо спізнеться, ага?

– І Роуз, не забудь підійти до мене пізніше, поговорити щодо хору, – кричить він, прямуючи через двір. Іскри флірту Роуз відстрибують від нього, як горошини від стіни, та Роуз і досі посміхається.

– Нащо ти це робиш? – питає Лео, коли ми заходимо всередину. – І хор?

– Їм потрібна крута солістка, очевидно, для якогось конкурсу. – Роуз мелодійно сміється, підходячи близько до Лео та опускаючи віі. – І взагалі, я не можу стримати своїх природних чарів, чоловіки просто не здатні встояти переді мною.

– А може, це ти не можеш перед ними встояти? – відрізає Лео, ступаючи від Роуз, і її тіло, позбавлене опори, зависає в повітрі. Він крокує на перекличку.

– Що це з ним сталося? – Роуз дивиться на мене, коли ми зупиняємося в коридорі.

Гамір і балаканина дітей, які заходять до класів, переходить у хряскіт дверей удалині й потім у тишу – певний знак того, що ми офіційно запізнилися.

«Це ти з ним сталася», – думаю я, але не промовляю вголос.

– Аарон повертається.

– Дідько, – насуплюється Роуз, скидаючи сумку з плеча з гуркотом, який відлунюється від стін. – Аарон мудак, а Лео готовий йому зад лизати.

– Я знаю, – пробігаю долонями по виголеній потилиці. – Я хвилююся за нього, але що ми можемо сказати? Що нам робити? Він молиться на цього Аарона.

– Все буде гаразд. – Роуз підбирає сумку з підлоги. – Більше ми нікого не втратимо. Не на моїй зміні.

Я посміхаюся їй, у своїй уяві маючи вигляд одного із тих мультяшних персонажів, у яких із очей бризкають сердечки.

– Що? – каже Роуз, схиляючи голову, коли ми йдемо до класу. – Що?

– Нічого.

Мені подобається те, як вона проживає кожен момент, до кінчиків пальців, як вона все перевіряє, як буквально всьому кидає виклик, щоп'ять хвилин завойовуючи трофеї.

– Ну гаразд, як хочеш, я не можу стирчати тут і чекати, поки ти збереш себе до купи. Пізніше, невдахо! – Вона простягає мені пальчик, ідучи геть коридором, і, майже дійшовши до кінця, горлає на все горло:

– Я люблю тебе, Редлі!

– Я знаю, – кажу я. Заходячи нарешті до класу, я посміхаюся від вуха до вуха.

7

Нахуй.

Мені здавалося, що, коли вона повернеться, я щось відчую. Радість, сум, принаймні щось. Натомість ми втрюх просто сидимо біля її ліжка, нічого не кажемо і відчуттів у нас... власне, жодних. Ми сидимо у вакуумі.

– Ви тут. – Джекі посміхнулася, побачивши нас, тож у нас є принаймні відчуття, що завдяки нам вона почувається краще. – Їй потрібно, щоби поряд були ровесники, а не тільки її насуплена стара мама, яка навіває на неї тугу. – Вона говорить так, ніби Ней сидить на ліжку, закриває очі й коментує все з властивим їй сарказмом. – Усе добре, Ней, люба, до тебе прийшли друзі, чуєш?

Вона притискає мою долоню до щоки, і я посміхаюся їй.

– Побудьте з нею, а я піду додому та приготую вам вечерю. Я буду рада, хоч якесь заняття. Поки ми вечерятимемо, Макс побуде тут, а потім ми знову поміняємося. Я більше не хочу, щоб вона була сама, розумієте. Вона була сама в тій воді, і от... – Її голос от-от зірветься.

– Усе гаразд, місіс Демір, – каже Лео, серйозно і поважно, кладучи руку їй на плече, захищаючи її своїм великим і широким тілом. – Ми тепер поряд, ось бачите? Ідіть, готуйте, ви готуєте найкраще у світі, тільки моїй мамі не кажіть, що я так вважаю.

Джекі киває та цілує його в щоку, потім уривчасто зітхає та цілує Ней у клаптик смаглявої шкіри на обличчі, який лишився неушкодженим.

– Побачимося, маленька, не стоми себе спілкуванням, – шепоче вона.

– Здається, вона має кращий вигляд, – каже Роуз, коли Джекі виходить. – Вам не здається, що вона має кращий вигляд? Не такий... холодний.

Колір її шкіри покращився – то була правда; якщо зосередитися на закритому оці й тому клаптикові навколо, вона мала такий вигляд, ніби просто дуже глибоко заснула. Якщо не дивитися більше нікуди.

– І що треба робити? Поділитися з нею новинами? – запитав Лео, запхавши руки глибоко до кишень. – Нам треба з нею говорити, чи як? Це якось дивно.

Він підходить до дверей і притуляється до них, так ніби насправді хотів би опинитися по інший бік.

- І що ми їй скажемо? - відрізає Роуз. - Що Парміндер і досі корова, а школа й досі гробаний відстій?

На мить нам стає чути тільки шум машин і власне дихання.

- Музика, - кажу я, киваючи на телефон Роуз. - Відкрийте «Туніфай». Вона викладала свої плейлісти у відкритий доступ, давайте запустимо один із них.

- Так, музика - це хороша ідея. - Роуз возиться зі своїм телефоном, відкриваючи додаток, через який ми всі слухаємо свої улюблені пісні. - Пошукаю її плейлісти... вона завжди їх так тупо називала, ви пам'ятаєте хоч одну назву?

- «Жодних виправдань» групи «Сам 41», - кажу я. - Вона постійно слухала її перед літом. Її перший плейліст називався «Й НАХ М-дак».

Роуз шукає, і я чекаю, що зараз заграє музика, але натомість вона насуплюється та витріщається в телефон.

- Це дивно...

- Що?

- Відкрийте додатки в себе та пошукайте цей плейліст. Вона підписана НейСей01.

Я роблю, як вона каже, і бачу: під цією назвою випадає два плейлісти. Один створено Ней, у липні минулого року. Інший - у серпні, ті самі пісні в списку, але інший користувач. Я показую телефон Лео. Він знизує плечима та віддає його мені.

- Хто в біса такий цей ЧорнийМ!сяць? - питає Роуз. - Дивіться, якщо шукати за прізвиськом Ней, то виявиться, що ЧорнийМ!сяць клонував усі її списки пісень. Усі до одного. І що це означає?

Ми витріщаємося в телефони так, ніби це якось домопоже збагнути, що відбувається.

– Та нічого це не означає. – Лео хитає головою. – Просто якийсь дебіл зі школи, який зробив це після її зникнення. Може, хотів привернути до себе увагу, або що. Мудаків багато, не забувайте.

– Якщо я знайду того, хто це зробив, Богом клянуся... – проричала Роуз, звертаючись до телефону.

– Давай, просто увімкни музику, – каже Лео, і невдовзі маленька тиха кімната наповнюється звуком розлючених гітар, і це набагато краще за гудіння апаратів чи нашу тишу.

З цікавості я продивляюся списки пісень ЧОрногоМ!сяця. Серед них є не тільки ті, які він украв у Ней. І тут я розумію. Тут є плейлісти з наших пісень, з тих, які могли включити до своїх списків, може, одинадцять людей у всьому світі. Так, Лео має рацію – це, певно, хтось із нашої школи, очевидно, фанат групи. Клятий збоченець.

Відводячи очі від телефону, бачу, що Роуз і Лео приклеїлися до своїх. Роуз стоїть обличчям до вікна, Лео сидить на одному зі стільців для відвідувачів, недоладно розкинувши зігнуті ноги.

Поклавши телефон до кишені, змушую себе поглянути на Ней.

Ми звикли до того, що половина нашого спілкування відбувається онлайн, звикли настільки, що мені часом здається, ніби ми забули, що за цим аватаром по інший бік монітора є жива людина.

На її скроні – щетина, тож я розумію, що її довге, пряме, як кочерга, волосся частково зголили, з-під пов'язки виповзають синці – вони пожовтіли та розпливлися. На її обличчя боляче дивитися, і мені важко бачити дівчину, з якою ми щодня проводили час, вдрузки розбитою. Хоча мені, звісно, не так важко, як їй. Чи знає вона, в якому місці перебуває, чим снить під цими опущеними повіками?

Зосередившись на одному оці, яке мені видно, я намагаюся уявити, що могло статися за цей проміжок часу між нашою останньою зустріччю – два місяці тому, коли вона змила увесь свій анімешний макіяж і вдягла жовту сукню, що відтіняла голі смагляві ноги, – і теперішнім моментом. Я все намагаюся й намагаюся, але не можу намацати нитки, яка поєднала б ту дівчину, яка сміється й босоніж танцює в парку, й оцю, скривавлену й побиту.

Хтось обережно поклав її руки так, щоб вони лежали на простирадлах по боках. На них теж синці по всій довжині, хоч і не такі сильні, як на обличчі та, як я розумію, під черепом. Я роздивляюся їхні обриси на руці, від плеча до зап'ястка, і не помічаю, як нахиляюся ближче. Хтось узагалі помітив, що ці сліди нагадують відбитки пальців: округлих, стиснутих, схожих на кігті. Як ніби хтось міцно схопив її за зап'ясток до хрускоту кісток.

Від думки про те, що хтось зробив їй боляче, у мене кров застигає в жилах. Я тремчу.

Глянувши на вікно, бачу в коридорі лікарку Білійхалат, яка із серйозним зосередженим обличчям розмовляє з медсестрами. Вона не схожа на людину, яка могла пропустити щось важливе, правда ж?

Ну тобто, мали ж вони дивитися, чи як? Вони ж не пропустять чогось очевидного, і навряд чи їм сподобається, якщо я почну їх про це питати. Видаватиметься, ніби я вчу їх виконувати їхню роботу. Але з іншого боку, Ней була непритомна та змерзла, коли її знайшли, і не отямлювалася відтоді. Вона не могла сказати їм, що в неї болить зап'ясток. Я інстинктивно тягнуся до її руки, але зупиняюся.

У тім-то й річ, що ми з Ней проводили разом багато часу.

Ось чому після її зникнення поліція попросила в нас телефони та комп'ютери й копирсалася в них у пошуках підказок. Якби мені бодай щось було відомо, вся б, трясця, інформація вже була в них, але вони сказали, що краще самі пошукають, тож ми дозволили їм. Нам не було чого сказати про те, куди поділася Ней, тому що ми нічого не знали.

Поліція вважала, що я мушу знати про неї все, тому що так казали люди: її родина, її друзі. Навіть моя мама. Вони казали, що якщо хтось і знає, де Ней, так це я. Бо нам подобалися одні й ті самі речі, ми сміялися з одного і того самого. Ми

розумілися з півслова. Вони вважали, що між нами з Ней щось є. Адже ми написали більшість пісень для «Дзеркальця, мого дзеркальця» разом, і більшість із них були піснями про кохання.

Але ми писали ті пісні не про себе.

Ней ніколи не питала мене, кому присвячені мої вірші, і в мене теж не виникало до неї таких питань. Було очевидно, що ми кохаємо когось недосяжного. Нам обом подобалося те, що в нас не було потреби знати чужі таємниці. Мені було достатньо знати її, їй – мене. І взагалі, вона була єдиною дівчиною, цілунок із якою ніколи мені не уявлявся. Це просто не про нас.

Тепер, коли я сиджу тут і хочу взяти її за руку, я вагаюся. Колись би мене ніщо не зупинило, жодне міркування, чужа думка, просто тому що ми з Ней знали, хто ми. Тепер же я не знаю, хто ще тримав її за руку, хто її скривдив. Вона стала чужою, і саме тепер, коли вона повернулася, я сумую за нею найбільше.

Дуже обережно, щоб раптом не зробити їй боляче, я пропускаю свої пальці між пальцями Ней. Зиркаю на Лео та Роуз – вони й досі туплять у телефони, – тож я ніжно, дуже ніжно підношу її руку до своїх губ і шепочу до її шкіри: «Повертайся, Ней, добре? Повертайся, ти мені потрібна».

Отоді я його й бачу. Спершу лиш миттєве видіння – місяць-молодик. Він лишався невидимим, та раптом раз – і він тут, свіжий і новий. Насичений і яскравий.

– Дідько, – кажу я вголос, і Роуз та Лео дивляться на мене.

– Що? – Роуз підходить до мене.

– Татуювання, – кажу я їм. – Наомі зробила татуювання, коли зникла.

Отже, про тату. У мене їх три, і про це ніхто не знає. Навіть Роуз і Лео. Навіть Ней. Думаю, в один прекрасний момент це впливе, і на мене чекають крики та

розчарування батьків, але поки що їх ніхто не помітив, і це один із плюсів того, що батькам на мене загалом начхати.

Мені ще замало років, щоб робити татування законно, але моя перша татушка – саморобна, і її було набито мною ж, за допомогою голки й чорнил. Відео з «Ютубу» показало мені, як це робити, і мені вдалося повторити це самостійно – на підшві, під вигином стопи. Боліло як казна-що й вийшло фігово.

То мав бути знак безкінечності, але більше схоже на криву вісімку. Навіть не знаю, нащо мені засвербіло її робити, ну окрім того, що так можна було вбити час і мені подобався біль. Того дня мені вже й так боліло, наче всередині та зовні все було один суцільний синець, і мені хотілося відчувати щось окрім тиску бетонної плити на груди.

Друге тату мені зробили того ж дня, коли виголили півголови. Це сталося майже випадково, просто в мене в голові сидів образ того, який вигляд мені хотілося мати, і тоді як мое тіло змінювалося згідно з ним, мій імідж – ні.

Якось уранці мені подумалося: невже це правильно та справедливо? Мое тіло пройшло крізь такі випробування, і всім було байдуже. Та варто мені зробити пірсинг чи змінити зачіску, як розпочинається Третя світова війна. До дупи все це. Якщо я й можу дозволити собі контролювати щось у своєму житті, то це – мій зовнішній вигляд.

Коли мені зголили волосся і з дзеркала на мене витріщилося відображення, в голові промайнула думка... ну, привіт, ось і познайомилися. Мені не хотілося повертатися додому. Натомість хотілося ще трохи побути собою, відкласти розчарування, яке – в мене не було жодних сумнівів – відчують мої батьки через те, що я не гарненьке охайно підстрижене дитя з родини середнього класу, яким вони хотіли мене бачити. Хотілося постояти біля тату-салону та пороздивлятися ескізи. У мене з собою були гроші за підробіток у супермаркеті по суботах. У голові звучало: що за маячня, ти виглядаєш на одинадцять років, ім доведеться вигнати тебе звідти.

Можливо, то було через нову зачіску. Але вони не попросили показати паспорт і не вигнали мене. Кремезний чолов'яга з бородою до пояса просто передавав мені каталог за каталогом і чекав, коли я виберу. І тут мені трапилася акула-молот, вкрита етнічними символами, і я кажу чуваку:

– А що це означає?

– Це – символ сили, захисник, воїн, – відповідає він. – Це для людини, яка зробить будь-що для тих, кого любить.

– Я хочу таку, – на цих словах мої щоки почервоніли, адже мені стало раптом зрозуміло, що є тільки одне місце, де ніхто не помітить цього татуювання. – На дупі.

Він довго дивився на мене, і майже не сумніваюся, що розмірковував про те, звідки у малій рудій нікчемі хоч крапля воїна, але зрештою знизав плечима та сказав:

– Буде боляче.

– Я витримаю.

– Як хочеш, шкіра твоя.

І він не збрехав. Було офігенно, офігенно боляче. Машина вібрувала так, наче намагалася розтрити мені кістки, шкіра волала на всю горлянку, нерви зойкали та скрикували від кожного уколу, хвилини тягнулися, як години, а потім біль ніби став частиною мене, всотався в кожен мій подих. Коли він нарешті закінчив і відклав машинку, мені вдалося відшкребти себе від столу та підійти до дзеркала. Під моїм поглядом кольори на акулі оживали, вона мінилася блакитним і зеленим на шкірі та м'язах, і всередині розливалися тепло та спокій, і мені ставало приємно бути собою. У цій укритій кольоровими чорнилами шкірі мені було затишно й зручно. Тоді й стало зрозуміло, що то було правильне рішення, тому що проявляти свої кольори – завжди правильно. Принаймні має бути.

Звісно, боліло воно дуже довго, дні по тому, але мені було байдуже. Мені це подобалося. Мені подобався біль і подобалася моя акула, навіть коли мені не було її видно, тому що ніхто крім мене не знав, що вона там, а це означало, що навіть найближчі люди насправді мене не знають. То було круте відчуття.

Останню мені набили під пахвою, біля серця. Коли Ней зникла, мені було так боляче, що було необхідно якось витіснити той біль. Біль від попереднього

татування вже минав, і мені бракувало того, як він відволікав мене, тож довелося повернутися до чувака з бородою, і він добре наді мною попрацював. Там була хвиля, що розбивається об скелі, негамовна вода, що змінює форму, перетікає, набуває сили. Це я – та хвиля, думалося мені: в мені стільки сили, навіть коли я розбиваюся.

Пам'ятаю, як мені хотілося розповісти про це Ней, тому що це здавалося мені вдалим рядком для пісні, але її не було поряд. Вона була там, де з нею трапилося це.

Це татування. Від нього я впадаю в паніку. Наомі б ніколи не зробила тату. Вона їх ненавиділа.

Ми разом дивилися «Тату-фіксерів», і вона тільки те й робила, що обурювалася тим, що якісь дурні казяться й набивають собі якусь дурню, і як жахливо це виглядатиме, коли вони постаріють і шкіра обвисне. Вона казала, що тату роблять марнославні люди, які не знають інших способів самовираження.

Дівчина, з якою ми тусили за день до того, як вона, у своїй жовтій сукні й босоніж, кудись зникла, ніколи б не зробила татування. У найближчий мільйон років – ні.

– Дідько. – Роуз стає на коліна поряд зі мною та вдивляється в дивний темно-синій візерунок.

– Лайно, – каже Лео, стоячи за нашими спинами.

На зап'ястку Ней витатуйовано півколо, досить маленьке, не більше за п'ятдесятипенсовик, заповнене тонко виведеними абстрактними малюнками, які, здається, нічого не означають. Криві, прямі кути, цятки та рисочки, численні шари деталей, які заповнюють півмісяць майже всуціль та видаються позбавленими змісту, аж поки не починаєш справді на них дивитися, а коли починаєш – бачиш обличчя, тварин, глибину та тіні. Кліпни – і все зникне.

– Це зробила людина з великим досвідом – стільки деталей на такому маленькому просторі. Лінії охайні, нічого не розтеклося. Вона не могла набити це сама чи в якомусь притоні. Це робота професіонала. Треба повідомити поліції, – кажу я.

– І звідки це ти раптом стільки знаєш про татування? – питає Лео. – І до біса копів, нащо їм казати? Яка з того користь?

– Коли вона зникла, його не було, а тепер є. Воно з'явилося, поки її не було. Що, як можна відслідкувати, де його було зроблено? З'ясувати, з ким вона була, як заплатила за нього... – Я дивлюся на Роуз. – Треба ж сказати, правильно?

Вона киває, а Лео хитає головою.

– Та що ти так дратуєшся? – питає Роуз, і він опускає очі.

– Я не дратуюся, просто... мені було нелегко, коли вона втекла, чи ти забула? Я не хочу, щоб вони знову все обнищпорили, особливо тепер.

Він не бреше. Поліція автоматично вважає винними всіх, хто живе в тому ж районі, що й Лео. Там мешкають багато хороших людей, як-от Лео з мамою, але про них ніхто нічого не знає, натомість усі чують про злочинців, наркодилерів і банди. Дізнавшись, що Наомі дружила з хлопцем, який жив там і чий брат сидів у в'язниці за напад з обтяжувальними обставинами, вони добряче за нього взялися. На нього вони витратили найбільше часу, і навіть попри те, що телефони й ноутбуки забирали в нас усіх, його речі віддали останніми. Вони розпитували його про все: про порно в його браузері, про звинувачення за напад, який вчинив брат. Це погано вплинуло на нього, розізлило його, й остання іскра віри в них, яка в ньому лишалася, згасла.

Ми не можемо звинувачувати його за те, що він хоче триматися якнайдалі від людей в уніформі.

– Думаю, що поліцію можна й не залучати, – кажу я, вагаючись.

– Ми мусимо, – втручається Роуз, знизуючи плечима перед Лео. – Це ж доказ, чи не так?

– Ви не розумієте, – відповідає Лео. – Дитина втекла й зробила собі татушку, ну чи й не чи. Це нічого не доводить, Роуз.

Роуз дивиться на мене – я знизую плечима. Він має рацію.

– Річ у тім, що це нам видається збіса дивним, а їм видасться інакше. Їм на це начхати. Треба самим з'ясувати, звідки воно взялося, бо вони цим не займатимуться.

– Ну, Джеку та Максу треба сказати, тому що вони знають Ней, вони знають, що вона б цього ніколи не зробила, – захищається Роуз. Вона ненавидить програвати.

Із цим ми всі погоджуємося.

– Мені треба подихати, – каже Лео, хитаючи головою. – Це місце... – І він виходить, опустивши голову та заховавши руки в кишені.

– Як ми могли його не помітити? – Джекі тримає доньку за зап'ясток, витріщаючись на татування, Макс стоїть у неї за спиною, між його бровами глибокою прірвою лежить зморшка. Аш стоїть біля вікна, пообідне сонце надає їй волоссю рудого відтінку, її обличчя абсолютно незворушне. Я спостерігаю за нею, намагаючись вгадати, що ж відбувається за тими темними очима.

– Адже видно, що воно свіже, шкіра під чорнилами й досі трохи виступає. Навіть почервоніння ще повністю не зійшло. Як ви його пропустили? – Вона дивиться на лікаря.

– Коли її привезли, вживалося багато заходів, щоб урятувати її життя, – говорить лікарка Білійхалат – на її бейджику написано лише «лікарка Патерсон». – Це не було життєво важливо. Тим паче, ми й гадки не мали про те, чи були в неї татування до того. Воно згадується десь в історії хвороби...

Вона гортає папірці в теці, а Джекі повертається до доньки.

– Я думала, її не можна чіпати. – Джекі поглянула на мене. – Я думала, я можу зашкодити їй, якщо поворохну її. Я навіть за руку її не брала. Якби не ти, Редлі, ми б і не дізналися.

Дивно казати такі речі, але я думаю, їй тепер усе видається дивним, особливо відтоді, як її донька повернулася до неї, на вигляд, наче незнайома людина, та

ще й з оцим дивним знаком.

– Макс, як думаєш, певно, варто сказати поліції? Наомі ж ненавиділа татуювання, завжди казала про них «ганебне тавро». Наша дівчинка такого не зробила б...

– Я не знаю. – Макс водить долонями по плечах Джекі. – Ней, яку ми начебто знали, ніколи б такого не зробила, але діти постійно роблять те, чого від них не очікуєш, люба. Я зателефоную їм та скажу, добре?

– Це щось означає. – Джекі бурмоче собі під ніс, і я бачу, що вираз обличчя Аш ледве помітно змінюється. Аш вважає так само. Знаю, що вважає.

Макс має рацію. Мої батьки нічого про мене не знають. Нічого суттєвого. Можливо, у Ней просто знесло дах і вона звалила. Можливо, вона напилася, накурилася і зробила тату, і можливо, вона ненавиділа себе настільки, що кинутися з моста у воду видавалося їй хорошою ідеєю, а може, вона просто впала.

Але хвилиночку.

– А що ви тоді скажете про ці синці? – питаю я в лікарки. – Оці, навколо зап'ястка?

– Можливо, вона пошкодила руку у воді. – Лікарка Патерсон зиркає на двері, бажаючи бути десь в іншому місці. – Знепритомніла, забилася...

– Не тут... – Я беру Наомі за руку та обережно підіймаю її. – Ось це схоже на відбитки пальців, ніби хтось дуже міцно схопив її за руку.

Мама Ней затуляє рота обома руками, стримуючи ридання.

– Здається, це не та підтримка, яка потрібна мамі твоєї подруги, – каже лікарка і обережно виймає руку Наомі з моєї. – Неможливо сказати, від чого саме ці синці. Наомі вся в синцях.

Вона випростується, беручи ситуацію під контроль.

– Наомі у важкому стані. Ми й досі не знаємо, до яких наслідків призведуть її ушкодження. На це знадобиться час, їй потрібні спокій, тиша та відпочинок. Я пропоную вам усім піти додому. Приходьте завтра, можливо, на той час у нас буде більше інформації.

Я дивлюся на Аш, а вона – на мене. В її очах зблискують мигавиці люті, яку вона ховає від усіх. І я знаю, що вона відчуває. Ці люди – вони не знають Ней і готові думати про неї найгірше. Вони не знають тієї милої, веселої, талановитої дівчини, яку знаємо ми. Вони взагалі її не бачать.

– Я хочу лишитися з нею, – каже Джекі лікарці, притишивши голос. Погроза.

– Звісно, ви можете лишитися, – каже лікарка Патерсон. – Але вона не знає, що ви тут. Ми даємо їй дуже сильне заспокійливе. А вам краще зробити перерву, відпочити. Повертайтеся з новими силами.

– З новими силами? – сміється Роуз і хитає головою, дивлячись на мене.

– Ходімо. – Макс обіймає Джекі за плечі. – Ідемо, діти, ви ж іще не передумали вечеряти?

Лео чекає на вулиці.

– Ну що? – питає він. – Що вони сказали?

– Їм це не видалося важливим, – відповідає Роуз. – Вони вважають, що вона просто складна божевільна дитина, яка втекла, зробила татування та спробувала себе прикінчити. Для них це занадто складно, щоб удаватися в деталі. Це не змінює їхнього ставлення до того, що сталося.

– Але вони помиляються, – кажу я, говорячи до себе. – Я знаю, що помиляються.

Знову прийшовши в гості до Наомі, ми почувалися так, ніби повернулися додому, хоча без неї це повернення було неідеальним. Факт лишався фактом – удома у Наомі нам було затишніше, ніж у себе. Джекі та Макс завжди були раді нас бачити, завжди дозволяли тусити в них і, якщо потрібно, лишатися на ніч. Дім Ней був безпечним місцем, але навіть він не міг захистити її від цькування в школі, яке перетворювало її життя на торттури. До нас, до того, як вона знайшла прихисток у групі, вона тікала й тікала. Джекі та Макс намагалися їй допомогти, школа намагалася допомогти, але ті, хто цькують, так швидко не здаються. Ней розповідала мені, що часом і думати про школу не могла і їй потрібно було на певний час зникнути, аби просто підзарядити батарейку, але врешті-решт вона завжди поверталася. На моє питання, чому вона не перейшла в іншу школу, вона відповіла, що тоді це означало би, що вони перемогли.

– Хоч яка я була налякана, але я не хотіла дозволити їм перемогти, – сказала вона. І посміхнулася мені. – Ну ж бо, глянь на мене зараз, школа біля моїх ніг.

Мама Ней готує краще за наших мам, але якщо хочеш дожити до сімнадцяти, мамі Лео цього казати не варто. Вони завжди готували втрюх: Джекі, Аш і Наомі – так вони проводили час. Не знаю, як це точно пояснити, але там було стільки любові, в їхній маленькій кухні. Повно пари, запахів і любові. Джекі розповідала нам якісь історії з життя, знову й знову, щоразу трохи інакше, але ніколи не нудно. Макс був турком, і коли вони з Джекі познайомилися в автобусі до Сохо, де він працював у ательє чоловічої моди, він вдовував уже більше року, намагаючись упоратися з маленькою Аширою. Джекі була голосна та висока – вища за нього – струнка й білява, і ніколи не замовкала. Протягом усього робочого тижня вони разом сідали на автобус. Щодня Джекі говорила так багато, що її язик точно довів би її хоч до Лондона, хоч куди, а Макс слухав, усміхався та сміявся. Щодня дорогою на роботу Макс завозив Аширу до її тітки. У п'ятницю Макс запросив Джекі на побачення. Через три місяці вони одружилися.

– Чекати не було сенсу, розумієте, – повторювала Джекі знов і знов. – Тому що коли ти знаєш, ти знаєш.

Усі мої спроби пригадати, чи хоч раз мої батьки з такою ж любов'ю розповідали мені про те, як вони познайомилися, закінчилися нічим. У мене вдома все було правильним і респектабельним, традиційним, холодним і нікчемним. Любов удома в Ней не закінчувалася ніколи, як вода в крані. У мене вдома, щоб її побачити, треба було дуже добре придивитися, а щоб відчути її, треба бути шестирічним, ну, або можна просто уявити.

До того, як усе це сталося, мені подобалося спостерігати за Ней та її мамою, поки Роуз і Лео сміялися з чогось за столом. Подобалося помічати, як вони обмінюються поглядами під час розмови, як передають одна одній тарілки або щось іще. То було, як дивитися на розуміння й турботу, перетворюючись на дитину з кіно, яка стоїть, притиснувшись носом до вітрини кондитерської, знемагаючи від очікування. Трохи ніяково, що у своєму віці я й досі часом відчуваю: все, що мені потрібно, – це мамині обійми. Та я нікому про це не кажу.

У будь-якому разі, якійсь частині мене хотілося знову повернутися на ту повну любові кухню. Здавалося, що все буде добре, аж поки ми не дісталися до сходів, що вели до парадних дверей сучасного муніципального будинку з терасою, на півдороги між моїм будинком і районом Лео. То був маленький охайний будиночок, пристойний, але далеко не такий гламурний і розкішний, як будинок Роуз чи навіть мій – облицьований цеглою, заплетений трояндами середньокласний будинок, з'єднаний спільною стіною із сусідським. Саме там, біля сходів, навпроти вікна спальні Ней, де не горіло світло, мене й накрило.

Та скалічена, побита дівчина в лікарні, і моя подруга Наомі – одна й та сама людина. Мені більше нема куди тікати від цього усвідомлення.

Ми всі мовчки вибралися з машини.

Джек і з Максом ідуть попереду, обійнявши одне одного. Вона поклала голову йому на плече і від розпачу майже вп'ялася руками в спину. Аш іде за ними маленькими повільними кроками. Моя рука тягнеться до Роуз – на мить мене переповнює бажання зачепитися за якір когось, хто любить мене. Але вона не бачить моєї руки і просто йде собі, тож я, один за одним, згинаю пальці порожньої долоні.

– Я не знаю, чи зможу, – першим каже Лео притишеним голосом. – У мене мозок вибухає.

– Ми не можемо не піти, – кажу я. – Вони запросили нас, вони хочуть нас бачити, ми їм потрібні.

– Я тебе розумію, – каже Роуз м'яко й ніжно, звертаючись не до мене, а до Лео, – але Редлі правду каже – ми мусимо піти. Заради Ней.

Я дивлюся, як Роуз кладе руку Лео на біцепс, і бачу, як він нахилиється до неї, зовсім трішки, ніби невидимий магніт притягує їх ближче одне до одного. Зовсім трішки, але достатньо для того, щоб мені скрутило живіт.

Аш сидить на нижній сходинці, коли ми відчиняємо двері. Всі емоції ніби стекли її обличчям, ніби вага болю потроху притискає її до землі.

– Ти тримаєшся? – питаю я її, поки Роуз і Лео ідуть на запах турецьких спецій до кухні.

– Ні, – каже вона, не зводячи з мене погляду. – Я зла як чорт. А ти?

– Аналогічно, – киваю я, зиркаючи на кухню. Я не хочу, щоб хтось іще почув, що я хочу сказати. – Мені починає здаватися, що з Ней трапилось щось погане, щось насправді жахливе. Щось, чого вона не могла передбачити.

Аш встає, і між нами лишається лише кілька міліметрів, її губи майже торкаються мого вуха.

– Я думаю, ти маєш рацію, – шепоче вона, а потім розвертається і прямує на кухню.

– Ох, діти, ну й день! – Коли ми заходимо до маленької квадратної кухні з сосновими ящиками на кожній стіні та круглим столом посередині, Джекі розкриває до нас обійми. Її очі наповнюються слізьми, коли ми по черзі обіймаємо Джекі, огорнуті запахом її улюбленого солодкого парфуму. Цілюючи її, я відчуваю солоний смак її сліз на щоці. Я теж обіймаю її, якомога міцніше, обхопивши руками. Давно мене ніхто не обіймав. Тупо в такому зізнаватися, але часом нам потрібно, щоб нас обійняли, а мені подобається, як вона бере мое обличчя в свої долоні та цілує мое чоло.

– О, я рада що ви тут. Сумую за тим, як ви приходили сюди, шурхотіли, гомоніли й просили Наомі зменшити гучність!

Коли Джекі показує нам, куди присісти, і наливає колу в склянки й частує одна за одною домашніми стравами: шашлик на шампурах, маринована курка, тепла піта, ароматний рис – вона посміхається так, ніби її посмішка вимагає великих зусиль. Дивлячись на цю їжу, я раптом відчуваю скажений голод. І це не тільки бажання смачно поїсти – ми зголодніли за спогадами, пов’язаними із хорошою їжею, і всі ці спогади хороші. Поки ми їмо, Джекі постійно ходить навколо столу, торкаючись наших плечей або щік. Макс майже не говорить, але посміхається, і переводить погляд з одного обличчя на інше, і в очах у нього стоять сльози.

Аш сидить із нами, нічого не їсть, нічого не каже. Вона опустила голову, і темна завіса волосся затуляє її від наших очей. Моменту на ганку ніби й не було. Я хочу ще поговорити з нею про це, але навіть не уявляю як. Здається, що наблизитися до неї не можна, а можна тільки сидіти й чекати, коли вона сама тебе покличе.

Нарешті ми майже все доїли та перестали жувати й говорити. За столом западає тиша, і все, що лишилося невисловленим після лікарні, нависає над нами темними тінями.

Лео кашляє та відсуває стілець, але, перш ніж він устигає встати, Джекі знову починає говорити:

– Макс сказав, що насправді ми не знаємо Ней, і для мене це щось неймовірне – ну як це, я не знаю про неї всього, але вона дійсно була інша в ті кілька тижнів до. Припинила фарбуватися та носити перуки. Вона почала виглядати... нормально. І вона видавалася такою щасливою, сповненою любові. Але ви всі знали її, певно, краще за мене. Що ви думаєте про її втечу? Вам здається, що вона так страждала, щоб... щоб...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/kolman_kara/dzermal-ce-mo-dzermal-ce

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)